

Arrest

nr. 205 204 van 12 juni 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN NIEUWENHOVE
Paalsesteenweg 133
3583 PAAL-BERINGEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Soedanese nationaliteit te zijn, op 10 januari 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN NIEUWENHOVE, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake verzoeker A. luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Soedanese nationaliteit te bezitten en van Arabische afkomst te zijn. U bent moslim. U verklaarde geboren te zijn in Banet Sharq, een deel van de stad Omdurman, op 1 januari 1968. U groeide er op en u liep er school. U studeerde uiteindelijk af in het jaar 2002 als Bachelor in Tandheelkunde.

Op 26 juli 2004, trad u in het huwelijk met M. Zij is uw nicht, de dochter van de zus van uw moeder, die eveneens in de steden Khartoem en Omdurman, is geboren en er is opgegroeid. Uw echtgenote heeft een Master in de Rechten behaald, en heeft net geen doctoraat afgewerkt. U heeft met haar vijf

dochters gekregen. In het jaar 2003 kocht u een tandartspraktijk over van uw collega-tandarts K.A.. In het jaar 2004 werd u als tandarts aangesteld in het leger. U werd in het militaire ziekenhuis van Omdurman geplaatst, op de dienst "operations", in de chirurgie. Uw bevelhebber heette A.M.. Sindsdien werkte u zowel in het ziekenhuis, in de ochtenden, en in de namiddag werkte u in uw eigen tandartspraktijk. In het jaar 2005 beviel uw echtgenote van uw eerste dochter, A.A.B., in het militair hospitaal van Omdurman. Na de geboorte van A.A.B., werd uw echtgenote echter besneden door de vroedvrouw die haar tijdens de bevalling had bijgestaan.

Van het jaar 2007 tot het jaar 2009 werd u aangesteld in het militaire hospitaal van de stad Al-Gadarif, aan de Rode Zee. Nadien werd u opnieuw overgeplaatst naar de tandartskliniek in het militaire hospitaal van Omdurman. U heeft in 2010 een promotie gekregen, en u werd directeur en hoofd van de dienst administratie van de tandartsen in het ziekenhuis van Omdurman.

In het jaar 2012 werd uw bevelhebber vervangen. Uw vroegere collega K.A. werd uw overste. U werd in hetzelfde jaar 2012, door hem aangesteld in een militair ziekenhuis in de stad Kadugli, in de provincie Zuid-Kordofan. U verzette zich eerst tegen deze aanstelling, maar uiteindelijk vertrok u. Op 3 april 2013 heeft u in Zuid-Kordofan een verkeersongeval gehad, ten gevolge van een militaire aanval. U werd op verschillende plaatsen verwond, daarom werd u op 4 april 2013 teruggezonden naar het militaire ziekenhuis van Omdurman voor verzorging. Reeds op 4 april, de dag dat u er aankwam, is K.A. naar u gekomen. Hij zei dat u uw positie in Zuid-Kordofan illegaal had verlaten, en zei dat u moest terugkeren. U was echter verwond en in medische behandeling, dus u kon zijn bevel niet uitvoeren. Op 20 juni 2013 kreeg u een officiële brief waarin u werd beschuldigd van desertie. De brief stelde dat u was gedeserteerd op 28 april 2013, en sindsdien werd uw salaris geschorst. U bleef echter in behandeling, en daarna ging u verder werken in het ziekenhuis van Omdurman. Op 14 november 2013 werd u door het leger gearresteerd. U ontving op 14 november opnieuw een brief die stelde dat u voor de centrale militaire rechtbank moest verschijnen op 24 november 2013. U werd gearresteerd zodat u zeker op de zitting aanwezig zou zijn. U werd na de zitting vrijgelaten, maar u moest ter beschikking blijven van de rechtbank.

De procedure sleepte zo drie jaar aan. Van tijd tot tijd werden de zittingen verplaatst of afgeschaft. In het begin van het jaar 2016 werd uiteindelijk een bewijs van goed gedrag en zeden gevraagd. Maar, in de maand augustus van het jaar 2016, werd de rechtszaak opeens geschorst, om onbekende redenen. U was ondertussen door K.A. overgeplaatst naar een kleiner en verouderd hospitaal, waar er geen werk was voor u. U werkte nog steeds door, maar u kreeg geen salaris en u had niets om handen. In de maand november van het jaar 2016, raadden enkele kameraden u aan om u te verontschuldigen bij uw huidige bevelhebber, K.A.. K.A. eiste echter dat u zich zou verontschuldigen in het bijzijn van uw hele gezin. Maar, uw jongste dochter weigerde hem een hand te geven, waardoor hij uw excuses niet aanvaardde. Nadien reisde u een aantal dagen naar uw broer in de Verenigde Arabische Emiraten. Bij terugkeer besliste u om uw ontslag in te dienen en te stoppen met werken, daar u reeds drie jaar geen salaris had ontvangen. U werkte wel nog in uw privépraktijk. Maar, in de maand december van het jaar 2016, kwamen soldaten naar uw praktijk. Zij namen uw licentie voor het jaar 2016 af. U probeerde bij het Ministerie van Gezondheid een nieuw aan te vragen, maar dit werd geweigerd. Ook ging u raad vragen aan K.T., de algemene bevelhebber van het militaire ziekenhuis in Omdurman. Deze stelde dat u zich tot de algemene commando van de officieren [General Command Affairs of the Officers] moest wenden om uw probleem op te lossen. U wendde zich tot hen, en zei vertelden u dat ze u nog zouden contacteren.

Op 2 februari 2017 werd u opgebeld door uw vriend A.M.. Hij vertelde u dat uw rechtszaak opnieuw zou geopend worden, en dat zij van plan waren om u ter dood te brengen. Hij stelde dat u Soedan onmiddellijk moest verlaten, en hij zou daarbij helpen. Daarop bracht hij u in contact met een smokkelaar. Met behulp van deze smokkelaar, regelden jullie een visum voor Frankrijk, om uiteindelijk naar Londen te kunnen vluchten. U vertrok met uw hele gezin op 6 maart 2017 met het vliegtuig naar Frankrijk. Bij aankomst in Frankrijk, bleek u echter niet met de smokkelaar naar Londen te kunnen doorreizen. U reisde met uw gezin naar België. Jullie kwamen in België aan op 7 maart 2017. Jullie vroegen allen asiel aan op 22 maart 2017. Bij uw asielaanvraag haalde u uw vrees voor vervolging aan omwille van de beschuldiging van desertie, maar ook het feit dat uw echtgenote onvrijwillig was besneden bij de geboorte van uw eerste dochter, A.A.B..

Daarom vrezen u en uw echtgenote, dat uw vijf dochters, aanwezig in België, op dezelfde manier zouden kunnen worden besneden bij terugkeer naar Soedan.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst, dient opgemerkt, dat het absoluut niet duidelijk is om welke redenen uw bevelhebber, K.A., u zou vervolgen. Bovendien, zijn de handelingen die K.A. beweerdelijk stelde, weinig logisch te noemen. U kende K.A. reeds een lange tijd, en u kocht van hem een tandartspraktijk over in het jaar 2003 (gehoorverslag CGVS 1, p.18). In het jaar 2012 werd hij uw bevelhebber en overste in het militaire ziekenhuis van Omdurman (gehoorverslag CGVS 1, p.21). U was ondertussen de directeur van de administratie van tandartsen. Tot aan het jaar 2012 had u geen problemen met K.A.. Uw problemen startten pas wanneer K.A. als uw bevelhebber werd aangesteld. Zo heeft hij u – tegen uw wil in – overgeplaatst naar de stad Kadugli, in de regio Zuid-Kordofan (gehoorverslag CGVS 1, p.26). Wanneer u er een verkeersongeluk kreeg, en voor verzorging werd teruggestuurd naar het militaire ziekenhuis in Omdurman, beschuldigde hij u – reeds de eerste dag van uw verzorging, namelijk 4 april 2013 - van desertie, en beval hij u terug te keren naar Zuid-Kordofan (gehoorverslag CGVS 1, p.20). Uiteindelijk werd om deze redenen een rechtszaak aangespannen, die jaren aansleepte (gehoorverslag CGVS 1, p.23).

Uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat u stelt onterecht te zijn beschuldigd van desertie (gehoorverslag CGVS 1, p.19). Deze onterechte beschuldigingen bleken het werk van slechts één persoon, namelijk K.A., die u ervan verdenkt jaloers te zijn op u (gehoorverslag CGVS 1, p.20). Vreemd genoeg, had u geen enkel ander probleem of geen enkele andere ruzie met K.A.. Wanneer hij werd aangesteld als uw bevelhebber in het jaar 2012, probeerde hij wel conflicten te zoeken, en probeerde hij uw administratief werk te dwarsbomen (gehoorverslag CGVS, p.21). Los van deze problemen, namelijk de jaloersheid, heeft u geen enkel ander probleem aangehaald. Aangezien u had gesteld dat hij al sinds het jaar 2003 uw collega is, werd u gevraagd of u dan niet met hem over deze problemen, zoals het dwarsbomen en de vijandigheid, kon spreken, maar u stelde dat het moeilijk was om met K.A. te onderhandelen, omdat hij uw onmiddellijke leidinggevende was en zeer bemoeizuchtig. Nogmaals werd gevraagd om welke redenen u niet met hem over de conflicten sprak, gezien jullie al zeer lang collega's waren, maar u herhaalde enkel dat hij jaloers was op u, omdat iedereen in het ziekenhuis u liever had dan hem, en omdat u vermogend was (gehoorverslag CGVS 1, p.21). Generaals en patiënten zouden u liever gehad hebben dan hem, en u verkiezen voor behandeling, boven K.A.. U stelde ook dat er een groot verschil was in rang tussen u en K.A., en dat u een goede relatie had met iedereen. Uiteindelijk stelde u zelf dat het niet duidelijk was, wat het probleem was. Gevraagd of er nog een andere reden was voor zijn onterechte beschuldigingen van desertie, behalve zijn jaloersheid, stelde u enkel opnieuw dat het was omdat u bekend was in het ziekenhuis, en dat hij een superjaloerse persoonlijkheid en dictatoriale persoonlijkheid had (gehoorverslag CGVS 1, p.25) **Het dient opgemerkt dat u enkel kan stellen dat K.A. jaloers was op u, en dat hij daarom uw werk soms dwarsboomde. U geeft op geen enkele manier aan dat er een openlijke vijandigheid tussen jullie was, of een grote ruzie.** Meer nog, u stelde dat jullie kameraden waren en dat u een tandartsenpraktijk van hem had gekocht, en dat dit jullie enige relatie was (gehoorverslag CGVS 1, p.21). U had nooit gedacht dat zijn jaloersheid een probleem zou zijn in de toekomst.

Het is dan ook weinig denkbaar dat uw hele vervolgingsverhaal, de beschuldiging van desertie, de drie jaar lang aanslepende rechtszaak, en de uiteindelijke doodstraf, afkomstig zou zijn van één jaloers persoon, namelijk uw bevelhebber K.A.. Zeker gezien u stelde dat hij hoger in rang was dan u, en de rang had van generaal-majoor (gehoorverslag CGVS 1, p.21). Als bevelhebber die hoger in rang was dan u, kon hij zich immers op een heel andere manier van u ontdoen, bijvoorbeeld door u over te plaatsen. Het is dan ook weinig geloofwaardig dat K.A. u jarenlang zou vervolgen, met een rechtszaak van meer dan drie jaar, en u uiteindelijk zou willen executeren om een valse reden, namelijk desertie, enkel omwille van jaloersheid. Geconfronteerd met deze vaststelling, en gevraagd of hij u niet op een andere manier uit het ziekenhuis kon krijgen, in plaats van het hele gerechtelijke onderzoek, aangezien hij toch zo veel macht had, zei u dat hij u reeds had overgeplaatst naar een kleiner ziekenhuis in Khartoem, maar dat hij daarna nog steeds achter u aan zat met de rechtszaak (gehoorverslag CGVS 1, p.25).

Nogmaals gevraagd om welke redenen K.A. zo veel moeite zou doen om u te doden door executie, gezien hij al had getoond dat hij u kon overplaatsen naar waar hij wilde, zelfs naar Kadugli en gesteld dat dood door executie wel een zeer wrede vervolging is voor iemand die jaloers is, zei u dat hij u niet meer kon overplaatsen omdat de militaire wet dit verbood. U was immers al in Al- Ghadarif geweest, en

in Kadugli. Dit antwoord is echter weinig begrijpelijk. K.A. blijkt immers wél de hele militaire wet te kunnen omzeilen om u valselijk te beschuldigen van desertie, om drie jaar lang een schijnproces te laten aanslepen, en om u uiteindelijk ter dood te kunnen brengen. Dat hij de wet niet zou kunnen omzeilen om u een derde keer op een andere plaats in Soedan aan te stellen, is dan ook weinig aannemelijk.

Uit bovenstaande vaststellingen, dient bijgevolg afgeleid, dat de hele situatie die u beschrijft, en de antwoorden die u geeft op de aan u gestelde vragen tijdens het gehoor voor het CGVS, een interne logica missen.

Ten eerste, schrijft u wel heel veel macht toe aan de persoon K.A.. Hij blijkt boven iedereen te staan en alles te kunnen omzeilen om u uiteindelijk uit jaloersheid ter dood te kunnen brengen. Nochtans, stelde u dat iedereen u liever had dan K.A., zelfs de generaals (gehoorverslag CGVS 1, p.24). Ook stelde u dat uw vorige bevelhebber, A.M., een goede vriend van u was, en in het algemene commando van de officieren [General Command Affairs of the Officers] zetelde, net als uw vervolger K.A. (gehoorverslag CGVS 1, p.25-26). Ten slotte, zei u dat ook uw bevelhebber in Zuid-Kordofan, namelijk Generaal I., aan uw kant stond. Het was immers op zijn bevel dat u de stad Kadugli had verlaten om u te laten behandelen in het militaire ziekenhuis van Omdurman (gehoorverslag CGVS 1, p.20). Deze zelfde generaal I., werd als getuige opgeroepen tijdens één van de zittingen in uw rechtszaak, en hij vertelde er enkel goede dingen over u (gehoorverslag CGVS 1, p.23). Hij werd echter verhinderd om over de redenen te spreken van uw doorverwijzing naar het ziekenhuis in Omdurman. Uiteindelijk, nadat het leger de licentie voor uw privépraktijk had afgenomen – en dus nadat uw rechtszaak al meer dan drie jaar aansleepte – ging u K.T. inlichten over uw problemen (gehoorverslag CGVS 1, p.24). Deze persoon, K.T., was de algemene bevelhebber van het militaire hospitaal in Omdurman. **Nochtans bleken al deze hooggeplaatste officieren, geen enkele invloed te kunnen uitoefenen op K.A.. Zij bleken enkel zijn bevelen en wensen te volgen, en hem niet te kunnen tegenspreken. Dat deze hooggeplaatste officieren, zo ook de generaals die u boven K.A. verkozen voor behandeling, omdat zij u liever hadden, hem [K.A.] op geen enkele manier konden tegenhouden, of ten minste tot de orde roepen, is dan ook weinig geloofwaardig. Het ging immers over een jaloers persoon, die enkel uit jaloezie u ter dood zou willen brengen.**

Ten tweede, bleek u ook zélf niet veel aan uw eigen situatie te willen veranderen. U heeft op geen enkele fatsoenlijke manier geprobeerd de situatie in de hand te werken, of aan te kaarten bij hooggeplaatste officieren of [uw vervolger] K.A. zelf. U stelde immers dat K.A. uw bevelen in het ziekenhuis probeerde te dwarsbomen (gehoorverslag CGVS 1, p.21). Hij deed aan machtsmisbruik door bijvoorbeeld de dokters, die u had ingepland in een bepaalde shift, te annuleren. Aangezien u reeds eerder tijdens het gehoor had gesteld dat jullie elkaar reeds in 2003 ontmoetten, en toen collega's waren (gehoorverslag CGVS 1, p.20-21), werd u gevraagd om welke redenen u K.A. nooit had aangesproken over deze pesterijen (gehoorverslag CGVS 1, p.21). U antwoordde echter – ontwijkend – dat [uw vorige bevelhebber] A.M. anders was, en u hielp, maar dat K.A. verschillend was door zich steeds in alles in te mengen. U stelde dat het moeilijk was om met hem te onderhandelen, aangezien hij uw bevelhebber was. Nogmaals werd u gevraagd om welke redenen u hem niet over het conflict had aangesproken, aangezien jullie elkaar reeds lange tijd kenden, maar opnieuw stelde u – ontwijkend – dat hij jaloers was omdat iedereen u graag had, en omdat u rijk was. U stelde ook dat u een groot verschil had in rang. **Het dient opgemerkt dat dit geenszins een afdoende verklaring is. Zelfs al heeft iemand een hogere rang dan u, nog altijd kan u hem aanspreken over mogelijke conflicten. Zeker gezien u hem al tien jaar lang kende. Daarbij, had u wél een goede relatie met uw vorige bevelhebber, A.M., die u immers wél kon aanspreken bij moeilijkheden (gehoorverslag CGVS, p.26). In die zin, is het dus danig weinig begrijpelijk dat u K.A. niet zou aanspreken in verband met zijn bemoeienissen en pesterijen.**

Aangezien u niet met K.A. kon onderhandelen, werd u gevraagd of u dan niet om een overplaatsing kon vragen (gehoorverslag CGVS 1, p.26). U antwoordde echter dat het niet aan u is om dat te vragen, maar steeds aan hem [K.A.] om de dokters over te plaatsen, en dat het afhing van zijn stemming. U stelde opnieuw dat u niet kan weigeren, omdat u dan kan worden beschuldigd van ongehoorzaamheid. Daarop werd u gevraagd of u dan uw vroegere bevelhebber A.M. niet kan aanspreken, maar u antwoordde dat u hen [K.A. en A.M.] niet in conflict wilde brengen, omdat iedereen zijn mening heeft. U stelde niet te weten wat er mis was met K.A.. **Er dient opgemerkt dat het weinig geloofwaardig is dat u uw problemen niet bij uw vriend en vroegere bevelhebber A.M. zou aanklagen, enkel en alleen omdat u hem niet in conflict wilde brengen met K.A.. Er hing u namelijk een doodstraf boven het hoofd, waardoor kan worden verwacht dat u tenminste zou proberen om via**

hooggeplaatste vrienden uw zaak te beïnvloeden. Het is dan ook merkwaardig dat u uiteindelijk, zoals hierboven reeds aangehaald, wél K.T. inlichtte over uw problemen, nadat het leger uw licentie voor uw privépraktijk had afgenomen, en nadat uw rechtszaak reeds meer dan drie jaar aansleepte (gehoorverslag CGVS 1, p.24). Deze persoon, K.T., was de algemene bevelhebber van het militaire hospitaal in Omdurman. **Maar ook deze persoon bleek niets voor u te kunnen doen**, en hij stuurde u door naar het algemene commando van officieren om uw probleem op te lossen. Nadat u dit commando had ingelicht, bleek uw rechtszaak opeens opnieuw geopend, en werd u met de dood bedreigd (gehoorverslag CGVS 1, p.24). **Opnieuw dient opgemerkt dat deze verklaringen weinig geloofwaardig zijn, en wars zijn van enige logica.** Dat zelfs de algemene bevelhebber van het militaire ziekenhuis, K.T., niets aan uw situatie zou kunnen veranderen, terwijl deze logischerwijs de leidinggevende van K.A. zou moeten zijn, is dan ook weinig aannemelijk. **Opnieuw dient opgemerkt dat al uw problemen volgen uit de jaloerse handelingen van één man, namelijk K.A., die door niemand werd tegengehouden of kon worden beïnvloed. Dat deze ene persoon zulke wrede vervolging zou kunnen doorvoeren zonder tegenstand, enkel uit jaloezie, en bovendien macht bleek te hebben over iedereen die u kende, is dan ook weinig aannemelijk.** Gevraagd hoe het komt dat deze persoon zo veel macht had, stelde u dat hij lid was van de regeringspartij (gehoorverslag CGVS, p.25). Maar dit verandert niet het feit dat dergelijke wrede vervolging uit jaloezie zou worden aanvaard door de generaals in het leger - die logischerwijze eveneens gelieerd zijn aan het regime in Soedan - en bovendien, door de militaire rechtbank.

Ten derde, zijn de verklaringen die u aflegde over de handelingen die u wél stelde, **enkel verwarrend en bevreemdend** te noemen, gezien ook uit deze verklaringen weinig logische gevolgtrekking mogelijk is. Zo stelde u dat u zich uiteindelijk, op aanraden van een aantal kameraden, ging verontschuldigen bij uw bevelhebber en vervolger K.A., om de situatie zo te verhelpen (gehoorverslag CGVS 1, p.23). K.A. eiste echter dat u dit zou doen in het bijzijn van uw hele familie. Aldus, heeft u uw verontschuldiging aangeboden in aanwezigheid van uw gezin, maar toch wilde K.A. deze niet aanvaarden omdat uw jongste dochter – op dat moment ongeveer drie jaar oud – hem geen hand wilde geven. Gevraagd om welke redenen u zich moest verontschuldigen bij K.A., en waarvoor u zich dan verontschuldigde, stelde u – zeer vaag – dat men in het leger zegt dat de lagere rang altijd fout is, en dat u zich dus moest verontschuldigen om uw leven en werk verder te zetten (gehoorverslag CGVS 1, p.24). U zei dat de hogere rangen altijd juist zijn, en dat u het deed omdat u dacht dat ze uw zaak op die manier zouden annuleren, zodat u terug een salaris zou krijgen [uw salaris was immers afgenomen aan de start van de beschuldigingen in het jaar 2013 (gehoorverslag CGVS 1, p.16)]. De vraag werd u echter opnieuw gesteld, namelijk wat u dan zei tegen K.A. als er geen reden is om u te verontschuldigen, maar u stelde echter opnieuw dat er geen reden was en dat u zich gewoon verontschuldigde. **Het dient opgemerkt dat deze verklaringen weinig begrijpelijk zijn. Dat u niet zou weten om welke redenen u zich moet verontschuldigen bij iemand die u reeds jaren vervolgd en ter dood wil brengen, is buitengewoon verbazend en bovendien weinig aannemelijk.** Sterker nog, ook uw daaropvolgende handelingen zijn uitermate vreemd. U stelde immers dat u na deze gebeurtenis – namelijk het niet aanvaarden van uw verontschuldiging - **zelf** stopte met uw werk (gehoorverslag CGVS 1, p.23). Het is dan ook dermate verrassend dat u, na jaren van vervolging, na het reeds drie jaar werken zonder salaris, na jaren pesterijen, en na een jarenlange rechtszaak vanwege desertie, eenvoudigweg stelde dat u **zelf** uw ontslag kon vragen. U kreeg dit ook en stopt uiteindelijk, aan het einde van het jaar 2016, met het werken in het militaire ziekenhuis. Nadien, is de militaire politie ook bij u langs gekomen in de privépraktijk om u te dwingen uw werk te stoppen. Pas na deze episode, besliste u uw zaak aan te kaarten bij K.T., hoofd van het militaire ziekenhuis van Omdurman, waar u ondertussen niet meer werkte (gehoorverslag CGVS 1, p.24). **Nog veel verbazender**, zijn uw verklaringen dat u – nadat uw verontschuldiging niet aanvaard werd door K.A. – **vijf dagen op reis ging** naar de Verenigde Arabische Emiraten (gehoorverslag CGVS 1, p.23). Dit was in de maand januari van het jaar 2017 (gehoorverslag CGVS 1, p.4). U besliste bij terugkomst van de Emiraten om te stoppen met werken. Het is dan ook uiterst weinig voorstelbaar dat u, na deze jarenlange beschuldigingen van desertie, en de doodsb bedreigingen vanwege het Soedanese leger, vrij in en uit Soedan kon reizen. Geconfronteerd met deze vaststellingen, kon u enkel zeggen dat u het werd toegelaten omdat u het had gevraagd (gehoorverslag CGVS 1, p.26). U heeft aan het militaire hospitaal [te Omdurman] en aan de militaire inlichtingendiensten [Military Intelligence Agency] gevraagd of u voor vijf dagen naar de Verenigde Arabische Emiraten zou mogen gaan, en ze zijn akkoord gegaan, **omdat het al een paar jaar geleden was dat u met vakantie ging.**

U stelde ook dat uw rechtszaak ondertussen gesloten was [deze werd pas heropend wanneer u het algemene commando van officieren had ingelicht over uw problemen, in de maand februari van het jaar 2017, waarna u met de dood werd bedreigd (gehoorverslag CGVS 1, p.24)]. **Het spreekt voor zich dat bovenstaande verklaringen zeer weinig coherent of logisch zijn, en bijgevolg ook dermate weinig**

geloofwaardig. Zo bleek u wel degelijk enige controle te hebben over uw situatie, gezien u blijkbaar uw ontslag kon vragen wanneer u wilde, en vrij in en uit Soedan kon reizen met toestemming van uw vervolgers. Dat u stelde dat uw zaak op het moment van uw reis gesloten was, is absoluut geen afdoende verklaring voor het verkrijgen van deze toestemming. **Er kan dan ook enkel worden opgemerkt dat de opeenvolgende gebeurtenissen in uw vervolgingsverhaal, volstrekt geen hout snijden.** Daarenboven is ook de chronologie van de gebeurtenissen absoluut niet duidelijk, en blijkt ze hoegenaamd niet te kloppen. Zo stelde u dat uw verontschuldiging door K.A. niet aanvaard werden, dat u daarna vijf dagen naar de Verenigde Arabische Emiraten reisde, en dat u na deze reis uw ontslag indiende. Nadat u dit ontslag had gekregen, werd ook de licentie van uw privépraktijk afgenomen (gehoorverslag CGVS 1, p.23). Maar, evenzeer stelde u dat de verontschuldiging gebeurden in de maand november van het jaar 2016, het afnemen van uw licentie in de maand december van het jaar 2016, en uw reis naar de Emiraten in de maand januari van het jaar 2017 (zie gehoorverslag CGVS 1, p.4). U stelde in het jaar 2016 helemaal niet te hebben gereisd (gehoorverslag CGVS 1, p.6). **Dat u dergelijke fouten maakt in de chronologie van uw verhaal, doet enkel afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vervolgingsfeiten.**

Verder, bleek u met uw eigen, geldig Soedanees paspoort het land te hebben verlaten, samen met uw echtgenote en kinderen. Dat u met uw eigen paspoort Soedan per vliegtuig kan verlaten, wijst er enkel op dat u geenszins door de Soedanese autoriteiten werd gezocht. U verklaarde uw paspoort te hebben aangevraagd in de maand december van het jaar 2016 omdat u uw paspoort wenste te vernieuwen (gehoorverslag CGVS 1, p.3). De Soedanese overheid had immers overgeschakeld op een elektronisch paspoort. U stelde dat het paspoort vijf jaar geldig was. Het is dit Soedanese, geldige paspoort dat u gebruikte om uw land te verlaten (gehoorverslag CGVS 1, p.4-5). De smokkelaar, Abd., die u werd aangeraden door uw vriend A.M., regelde voor u en uw hele gezin ook een Frans visum (gehoorverslag CGVS 1, p.5). Bij uw vertrek uit Soedan, op 6 maart 2017 (gehoorverslag CGVS 1, p.4), heeft u geen enkel probleem gekend bij de controle van uw paspoort (gehoorverslag CGVS 1, p.9). U stelde dat de smokkelaar met jullie mee ging naar Frankrijk, maar dat hij achter jullie volgde. Bij de paspoortcontrole werd er **niets** gezegd. U heeft **geen problemen** gekend bij de paspoortcontrole, en evenzeer had geen enkel lid van uw gezin, dat met u meereisde, een probleem gekend bij controle van de paspoorten (gehoorverslag CGVS 1, p.10). Ook uw echtgenote, A., stelde te hebben gereisd met haar eigen geldige paspoort (gehoorverslag CGVS 2, p.3), en geen problemen te hebben gehad aan de paspoortcontrole (gehoorverslag CGVS 2, p.7). **Indien u werkelijk zou zijn gezocht door de Soedanese overheid en het Soedanese leger, vanwege beschuldigingen van desertie, en indien u werkelijk om deze reden verwikkeld was in een rechtszaak, dan is het zeer weinig aannemelijk dat u met uw eigen paspoort het land zou kunnen verlaten. Dat u hier wél toe in staat was, wijst er enkel op dat u geenszins door de Soedanese overheid werd gezocht.**

Ten slotte, wat betreft het inhoudelijk aspect van uw asielrelaas, kan enkel worden opgemerkt dat uw verhaal doorspekt is met onduidelijkheden, onwaarschijnlijkheden en plotselinge wijzingen van uw verklaringen, en dat bijgevolg de coherentie van uw verhaal ver zoek is.

Zo zei u dat u brieven had ontvangen in verband met uw beschuldigingen van desertie (gehoorverslag CGVS 1, p.19). Deze stelden dat u op 28 april 2013 gedeserteerd was. In die periode was u echter in behandeling voor uw verwondingen in het ziekenhuis van Omdurman. Gevraagd of u dan geen bewijs kon leveren aan de autoriteiten dat u in behandeling was, stelde u dat brieven dat [uw behandeling] bewijzen. Nogmaals gevraagd of u geen brief gekregen had van het militaire ziekenhuis van Omdurman om te bewijzen dat u in die periode in behandeling was, stelde u dat ze [het ziekenhuis] dat **niet geven** omdat u het niet nodig heeft, en omdat u ook niet wist dat u het in de toekomst nodig zou hebben. Nochtans, stelde u eveneens dat uw bevelhebber, K.A., u reeds de eerste dag van uw behandeling, op 4 april 2013, beschuldigde van het illegaal verlaten van uw militaire positie in de stad Kadugli en u beval terug te keren (gehoorverslag CGVS 1, p.19). U heeft echter op geen enkele manier aan hem proberen uitleggen dat u verwond was en in behandeling was (gehoorverslag CGVS 1, p.20). U verklaarde immers dat u de regels niet kan breken omdat hij [K.A.] uw onmiddellijke bevelhebber was, en omdat militairen niet ongehoorzaam mogen zijn. U heeft dus niets tegen K.A. gezegd. **Dit is op zich al uiterst merkwaardig.**

Ten eerste, gezien u stelde dat u meerdere verwondingen had, moet het duidelijk zijn geweest dat u niet in staat was terug te keren naar uw militaire positie in de stad Kadugli. Ten tweede, is het weinig geloofwaardig dat u op geen enkele manier aan uw bevelhebber K.A. zou kunnen duidelijk maken dat u niet in staat bent om terug te keren, omdat u in behandeling bent voor uw verwondingen. Meer nog, zoals hierboven reeds gesteld, doet u opnieuw zeer weinig

moeite, en geen enkele fatsoenlijke poging, om uw verblijf in het militaire ziekenhuis van Omdurman te rechtmatigen. Gezien u had verklaard niet tegen de bevelen van K.A. te kunnen ingaan, werd u opnieuw gevraagd of u dan geen bewijs van behandeling kan vragen aan het ziekenhuis, maar u antwoordde – ontwijkend – dat de Generaal I. u had gezonden vanuit Kadugli (gehoorverslag CGVS 1, p.20). Een derde maal gevraagd of u dan niet kon uitleggen aan K.A. dat u op bevel van Generaal I. was gestuurd, zei u dat u het niet [met K.A.] heeft besproken en dat hij [K.A.] u gewoon zei om terug te gaan. Uiteindelijk gevraagd of u na de ontvangst van de brief van de autoriteiten op 20 maart 2013 – waarin u officieel in beschuldiging werd gesteld van desertie (gehoorverslag CGVS 1, p.16) – Generaal I. heeft gecontacteerd, stelde u eenvoudigweg dit niet te hebben gedaan. Gesteld dat hij toch degene was die zou kunnen uitleggen hoe de situatie in elkaar zit, antwoordde u dat u in het leger steeds documenten nodig heeft, en dat u alles met documenten moet bewijzen. Iemand opbellen is niet genoeg. Daarop gesteld of u Generaal I. dan niet kon vragen om een document op te maken in verband met uw behandeling, stelde u – plotseling uw verklaringen wijzigend – dat hij dit reeds had gedaan, maar dat de militaire ilichtingendienst [Military Intelligence Agency] u toch opzocht om u te overtuigen om terug te gaan [naar Kadugli]. U stelde – eveneens plotseling - dat het document van Generaal I. niet in acht werd genomen omdat K.A. had gezegd dat u moest worden behandeld. **Het dient opgemerkt dat u doorheen het gehoor uw verklaringen steeds wijzigt, waardoor uw verhaal alles behalve samenhangend kan worden genoemd.** Nu eens heeft u geen documenten, om er plotseling wel te hebben. Er dient eveneens opgemerkt dat u eerder tijdens het gehoor had aangegeven dat u wel degelijk een document in uw bezit had dat bewees dat u in behandeling was (gehoorverslag CGVS 1, p.17). U had het gekregen van een collega op de briefwisseling, namelijk O., en u heeft dit document voorgelegd tijdens uw gehoor voor het CGVS op 11 oktober 2017. **Dat u op geen enkele manier dit document probeerde aan te wenden om uw situatie te verhelderen, en bovendien geen enkel contact opnam met uw bevelhebber in de stad Kadugli, Generaal I., die uw situatie kon helpen uitklaren, is danig weinig aannemelijk en doet afbreuk aan de door u opgeworpen vervolgingsfeiten.** Daarenboven is het ook geenszins aannemelijk dat K.A. bevoegd zou zijn geweest om te oordelen of u al dan niet deserteerde. Gezien u op uw werkplek te Kadugli, onder het bevel stond van Generaal I., kan niet worden ingezien waarom het niet aan deze zou toekomen om erover te oordelen of u al dan niet gedeserteerd zou zijn.

Bovendien, bleek u uiterst weinig informatie te hebben over uw eigen rechtszaak, de procedure en de gebeurtenissen die zich in deze rechtszaak in de loop van jaren voordeden. Zo stelde u dat u brieven heeft gekregen in verband met uw beschuldigingen van desertie, uw arrestatie op 14 november 2013 en de eerste zitting in uw zaak op 24 november 2013 (gehoorverslag CGVS 1, p.15-18). Nadien, heeft u geen enkel document meer ontvangen. U stelde dat alles mondeling werd doorgegeven aan u, via uw departement in het militaire ziekenhuis van Omdurman (gehoorverslag CGVS 1, p.24-25). Deze verklaringen zijn op zijn minst opmerkelijk te noemen, gezien tot 24 november 2013 alles officieel en via de bureaucratische manier is gelopen. Het is dan ook vreemd dat alle data van de zittingen u, na deze 24e november, opeens enkel mondeling zouden worden doorgegeven. Ook wat betreft de aanstelling van een advocaat in uw zaak, zijn uw verklaringen uiterst merkwaardig. Tijdens uw eerste zitting, had de rechter immers aangegeven dat u recht had op een militaire advocaat uit uw departement (gehoorverslag CGVS 1, p.22). Deze had het echter druk, en uw departement stelde dat u uw zaak zelf maar moest opvolgen. Daarnaast, bleek u ook van geen enkele uitspraak of gebeurtenis in uw rechtszaak op de hoogte, zelfs al was u degene die uw zaak zelf moest opvolgen. Zo kreeg u drie jaar lang geen kans om uzelf te verdedigen tijdens deze zittingen, en weet u niet om welke redenen uw zaak opeens werd geschorst in de maand augustus van het jaar 2016 (gehoorverslag CGVS 1, p.23). Ook weet u op geen enkele manier te vertellen om welke redenen de zaak in de maand februari 2017 opnieuw werd geopend (gehoorverslag CGVS 1, p.24). U stelde enkel te denken dat het te maken had met het feit dat u het algemene commando van officieren had ingelicht over uw problemen (gehoorverslag CGVS 1, p.26). Doorheen het gehoor bleek uit uw verklaringen ook dat niemand u meer kon vertellen over uw rechtszaak, ook niet uw vriend A.M. (gehoorverslag CGVS 1, p.25). Deze stelde enkel dat u zeker zou worden gedood door executie nu de zaak weer geopend was [in februari 2017], en dat het deze keer niet lang meer zou duren (gehoorverslag CGVS 1, p.25-26). En het is enkel door deze verklaringen van A.M., namelijk dat u met zekerheid zou worden geëxecuteerd, dat u het land heeft verlaten. Buiten deze verklaringen, heeft u op geen enkele manier een vonnis of beslissing ontvangen of afgewacht van de rechtbank (gehoorverslag CGVS 1, p.25).

A.M. stelde dat het vonnis zeker de doodstraf zou zijn, en daarom bent u gevlucht (gehoorverslag CGVS 1, p.26). **Het dient opgemerkt dat u uitermate weinig informatie kan verschaffen over uw eigen rechtszaak, die u zelf heeft moeten opvolgen. U blijkt ook absoluut niet veel inspanningen te hebben geleverd om meer over uw zaak te weten te komen, of – zoals hierboven reeds vastgesteld – om uw zaak op één of andere manier te beïnvloeden. Uw gebrek aan enige**

informatie of ondernemingszin, wijst op dermate weinig interesse in uw eigen problemen, dat opnieuw ernstig afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde asielmotieven.

Wat betreft uw vrees voor besnijdenis in hoofde van uw minderjarige dochters, namelijk dat zij zouden kunnen worden besneden bij terugkeer naar Soedan, op dezelfde manier als uw echtgenote werd besneden bij haar bevalling, dient vastgesteld dat zij volledig gebaseerd zijn op de asielmotieven van uw echtgenote. Er werd, in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenote, echter vastgesteld dat uw zij niet aannemelijk heeft weten te maken dat zij, dan wel u, niet in staat zouden zijn om jullie dochters voor deze praktijk te behoeden, en bijgevolg kan evenmin worden gesteld dat deze vrees een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bepaald in de Conventie van Genève, uitmaakt. In de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenote, werd immers het volgende vastgesteld. **"Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Wat betreft uw vrees voor besnijdenis in hoofde van uw minderjarige dochters, na een eventuele ziekenhuisopname of bevalling in Soedan, kan worden vastgesteld dat u deze vrees niet aannemelijk weet te maken.** Deze vaststelling is gebaseerd op de objectieve context in uw land van herkomst, namelijk Soedan, zowel als de persoonlijke situatie waarin uw dochters zich zouden bevinden bij een terugkeer naar Soedan.

U verklaarde dat u zelf onvrijwillig zou zijn besneden bij de bevalling van uw eerste dochter, A.A.B., in het militair ziekenhuis te Omdurman (gehoorverslag CGVS 2, p.12-13). U verklaarde dat de vroedvrouw die u bijstond tijdens de bevalling u onvrijwillig genitaal verminkte en infibuleerde, en dat u dit pas een week later te weten kwam, wanneer u een gynaecoloog uit het militaire ziekenhuis consulteerde vanwege een infectie aan uw genitaliën (gehoorverslag 2 CGVS, p.13). U had voor deze bevalling op geen enkele manier reeds een besnijdenis ondergaan (gehoorverslag CGVS 2, p.14). Aangezien u niet in staat was uzelf te beschermen tijdens uw bevalling, stelde u te vrezen dat hetzelfde met uw dochters zou gebeuren bij een eventuele opname in het ziekenhuis (gehoorverslag CGVS 2, p.13). **Nochtans, zijn er verschillende factoren die erop wijzen dat u uw dochters wel degelijk zou kunnen behoeden voor genitale verminking in Soedan, en bijgevolg wordt vastgesteld dat u het aangehaalde risico op besnijdenis in hoofde van uw minderjarige dochters niet aannemelijk weet te maken.**

Ten eerste, verklaarde u, dat **iedereen in uw familie tegen vrouwelijke genitale verminking gekant is**. Zo stelde u dat uw moeder en vader niet in besnijdenis geloven (gehoorverslag 2 CGVS, p.13). Uw moeder werd besneden buiten haar wil, maar door haar contact met uw vader en het buitenland, werd zij ervan overtuigd dat het een misdaad was, en besloot zij haar dochters nooit te besnijden (gehoorverslag CGVS 2, p.14). Aldus, zijn ook uw zussen niet besneden. Ook uw echtgenoot, B., is van mening dat de praktijk van vrouwenbesnijdenis een misdaad is (gehoorverslag CGVS 2, p.15). Sterker nog, het feit dat u niet was besneden was één van de redenen voor zijn huwelijk met u, zoals hij zelf stelde (gehoorverslag CGVS 1, p.14). U was zijn nicht, en uw echtgenoot wist dat uw vader ook tegen besnijdenis gekant was. Volgens uw echtgenoot ziet zijn familie – die ook uw familie is, aangezien uw echtgenoot de zoon is van uw tante (gehoorverslag CGVS 2, p.12) – vrouwenbesnijdenis als een zeer slechte gewoonte en traditie, en geloven ze niet in de praktijk. **Op basis van deze verklaringen, kan worden vastgesteld, dat uw hele familie, en die van uw echtgenoot, gekant is tegen vrouwelijke genitale verminking.** Volgens informatie, die aan het administratieve dossier werd toegevoegd, is de druk om minderjarige dochters te besnijden voor het grootste deel afkomstig uit de eigen of eventueel uitgebreide familie (zie COI Focus Vrouwelijke Genitale Verminking (VGV) Soedan, p.24). De druk wordt vooral opgelegd door vrouwelijke familieleden, soms ook buiten het kerngezin, bijvoorbeeld door de grootmoeder. Meerdere bronnen stellen dan ook dat vrouwelijke genitale verminking en herinfibulatie vooral een vrouwenzaak is. **Gegeven uw verklaringen en de verklaringen van uw echtgenoot, dat uw hele familie, én de hele familie van uw echtgenoot, tegen deze praktijk is gekant, kan u niet aannemelijk maken dat het voor u onmogelijk zou zijn om uw minderjarige dochters te behoeden voor genitale verminking.**

Eveneens, gaf u te kennen dat zowel uw vader, uw echtgenoot als uzelf een hoge scholing genoten. U stelde dat uw vader ingenieur was van opleiding (gehoorverslag CGVS 2, p.10), uw echtgenoot heeft een bachelor in de tandheelkunde (gehoorverslag CGVS 2, p.19), en u werkte net geen doctoraat af in de rechten (gehoorverslag CGVS 2, p.12). Ook deze factoren, en het feit dat u allen in de stad Khartoem zijn geboren en opgegroeid, wijzen op een verminderd risico voor uw dochters op genitale

verminking (zie COI Focus VGV Soedan, p.22). Uit deze factoren volgt immers dat u een zelfstandige vrouw bent, in een financieel gunstige situatie, die vanuit haar familie reeds lange tijd tegen vrouwenbesnijdenis gekant is. **Dat uw dochters, die in deze situatie zijn geboren en opgegroeid, kans zouden lopen om te worden besneden omdat u niet in staat zou zijn om ze voor deze besnijdenis te behoeden, is dan ook weinig denkbaar.**

Ten tweede, kan de daad van vervolging die u beschreef, namelijk dat u zonder uw medeweten zou zijn besneden door een vroedvrouw, na de bevalling van uw eerste dochter in het jaar 2005, als een **uitzonderlijke situatie** worden beschouwd. Zoals hierboven reeds gesteld, is de beslissing tot besnijdenis van een meisje vooral de keuze van de familie. Op vlak van herinfibulatie – het opnieuw dichtmaken van de vaginale opening na een bevalling – komt deze beslissing opnieuw vooral tot stand door de vrouwelijke familie van de moeder, of de moeder zelf (zie COI Focus VGV Soedan, p.25-26). Aangezien uw eigen besnijdenis tot stand kwam nadat u bent bevallen van uw eerste dochter, is uw situatie dus vergelijkbaar met de situatie waarin iemand vreest te worden geheerinfibuleerd na een bevalling. In die zin, moet worden vastgesteld, dat informatie – toegevoegd aan het administratieve dossier – aangeeft dat de beslissing tot genitale verminking na een bevalling, meestal wordt beïnvloed door de oudere vrouwen uit de nabije familie, zoals de moeder van de vrouw (zie COI Focus VGV Soedan, p.42). Sommige vrouwen die geheerinfibuleerd zijn, vermoeden ook dat de vroedvrouw een grote invloed heeft uitgeoefend omdat het financieel in haar voordeel is. Slechts enkele vrouwen hebben gezegd dat de vroedvrouw de herinfibulatie automatisch heeft verricht na de bevalling, zonder dat het vooraf werd besproken. Mannen verklaarden doorgaans dat ze geen zeggenschap hebben over herinfibulatie, omdat VGV een zaak van vrouwen is, en vrouwen toch niet naar hen luisteren als het daarover gaat. De vroedvrouwen zelf stellen dat de praktijk van herinfibulatie vooral wordt bepaald door de onderlinge dynamiek tussen de vrouwelijke familieleden van de vrouw en de echtgenoot (zie COI Focus VGV Soedan, p.25). Het is vooral de moeder van de bevallen vrouw die met de echtgenoot en de vroedvrouw onderhandelt over de procedure. Hoewel in het aangehaalde onderzoek uit 2005 wordt gesteld dat vroedvrouwen zelden aangaven dat de vrouw zelf de beslissing tot herinfibulatie namen, stelde de onderzoekster Samia al-Nagar, in het jaar 2015, dat er wel degelijk een mogelijkheid is om de vroedvrouw op voorhand te waarschuwen niet opnieuw te besnijden (zie COI Focus VGV Soedan, p.25-26). Een andere gender-experte stelde in 2015 zelfs dat herinfibulatie enkel op aanvraag gebeurt (zie COI Focus VGV Soedan, p.26). **Gegeven de reeds hierboven gedane vaststellingen, namelijk dat uw eigen familie en de familie van uw echtgenoot een grote tegenstand vertonen tegen vrouwelijke genitale verminking, en gegeven de conclusies die volgen uit de objectieve informatie die door de informatiedienst van het CGVS werd verzameld, kan enkel worden vastgesteld dat uw vrees voor genitale verminking in hoofde van uw vijf dochters, namelijk de vrees dat zij zich later, bij terugkeer naar Soedan, in een gelijkaardige situatie aan de uwe zouden kunnen bevinden, en zodoende onvrijwillig zouden kunnen worden besneden, niet aannemelijk is.**

Uit de hierboven gedane vaststellingen blijkt immers dat de moeder van de bevallen vrouw een sleutelrol heeft in de beslissing tot besnijdenis of herinfibulatie na bevalling, en dat zowel de moeder van de bevallen vrouw, als de vrouw zelf, een mogelijkheid heeft om de vroedvrouw te waarschuwen. Rekening houdend met uw eigen ervaringen in dit verband, is het dan ook weinig voorstelbaar dat een dergelijke situatie zich ook bij uw dochters zou stellen, gegeven uw **eigen sleutelrol** – als moeder van de bevallen vrouw – in deze situatie. U werd met deze vaststellingen geconfronteerd, en er werd u meermaals gevraagd of u de vroedvrouw niet vooraf kan laten weten dat u geen besnijdenis wenst, maar u stelde meermaals dat zij niet zouden luisteren (gehoorverslag CGVS 2, p.16 en p.17). Gevraagd om welke redenen zij niet zouden luisteren, stelde u dat zij u zouden verwijten dat u het recht niet hebt om deze vragen te stellen, omdat ze [de vroedvrouwen] weten hoe ze hun werk moeten doen (gehoorverslag CGVS 2, p.16). U stelde eveneens dat de vroedvrouwen in het hospitaal worden beschermd door het leger, maar er dient opgemerkt dat daaruit niet noodzakelijk volgt dat u de vroedvrouw niet op voorhand zou kunnen waarschuwen over een mogelijke besnijdenis van uw dochters. U stelde dat de vroedvrouw – in uw situatie, bij de bevalling van uw eerste dochter A.A.B. – u niets had gevraagd, en dat ze haar het recht heeft toegeëigend u te besnijden (gehoorverslag CGVS 2, p.16-17).

Daarop werd u opnieuw gevraagd om welke redenen u niet vooraf de vroedvrouw zou kunnen waarschuwen bij een eventuele bevalling van uw dochters, maar u stelde enkel opnieuw dat ze niet zouden luisteren, zelfs al zou u vragen uw kinderen niet te besnijden (gehoorverslag CGVS 2, p.17). Opnieuw dient opgemerkt dat uit informatie – toegevoegd aan het administratieve dossier – kan worden afgeleid dat een besnijdenis of herinfibulatie na bevalling voor de vroedvrouw financieel gunstig is, waardoor zij een sterke druk zouden kunnen uitoefenen op de vrouwelijke familieleden om de praktijk

te laten doorgaan. Doch, dezelfde informatie geeft aan dat er wel degelijk een mogelijkheid is om deze praktijk tegen te gaan, zeker als moeder van de bevallen vrouw. **Het is dan ook niet aannemelijk dat u als hoogopgeleide, zelfstandige vrouw, die dezelfde praktijk heeft meegemaakt, op geen enkele manier in de mogelijkheid zou zijn om uw dochters voor genitale verminking te behoeden door de vroedvrouw te waarschuwen of aan te spreken, bij een eventuele bevalling in Soedan.** Er dient bovendien opgemerkt, dat u na de bevalling van uw vier andere dochters, wél steeds opnieuw door de vroedvrouw werd gevraagd of u geherinfibuleerd moest worden, wat er op wijst dat dit wel degelijk een gangbare praktijk is (gehoorverslag CGVS 2, p.16-17).

Eveneens is het niet aannemelijk dat uw dochters risico zouden lopen te worden besneden bij **eender welke opname** in het ziekenhuis, gegeven de informatie dat vroedvrouwen een financieel voordeel hebben bij een besnijdenis of herinfibulatie, daar zij voor deze praktijk worden betaald door de familie van de vrouw (zie COI Focus VGV Soedan, p.42). **Dat u vreest dat een besnijdenis zou worden uitgevoerd door eender welke dokter of verpleegster bij eender welke opname in het ziekenhuis (gehoorverslag CGVS 2, p.13), is dan ook weinig aannemelijk.**

Ten derde, was u niet in staat een concrete of specifieke actor van vervolging te omschrijven. U heeft het over een louter **hypothetische vervolger**, aangezien u stelt dat de vervolging – de besnijdenis van uw dochters – zou afhangen van de mentaliteit van de personen in het ziekenhuis (gehoorverslag CGVS 2, p.16), of zou afhangen van het feit of de personen naar u zouden luisteren of niet (gehoorverslag CGVS 2, p.16-17). In die zin, vreest u een op heden fictieve vervolger, en is uw vrees geenszins gericht op een individueel of door u gekend persoon.

Gegeven bovenstaande vaststellingen, alsook uw verklaringen betreffende uw echtgenoot en familie – waarbij u aangaf dat zij zich kanten tegen het gebruik van vrouwenbesnijdenis en u steunen in uw verzet tegen besnijdenis van uw dochters – en gegeven uw opleidingsniveau [u beschikt over een universitair diploma, en u doctoreerde vijf jaar], dient besloten dat u niet aannemelijk heeft weten te maken dat het voor u onmogelijk zou zijn om zich te verzetten tegen een eventuele besnijdenis van één van uw minderjarige dochters, na een eventuele bevalling (of andere ziekenhuisopname) in Soedan, en dat u hieromtrent niet zelf, gesteund door uw echtgenoot, een beslissing zou kunnen maken.

Wat betreft uw verklaringen omtrent uw dochter, namelijk dat zij zou leiden aan scoliose, en dat dit slechts werd vastgesteld bij aankomst in België, dient u zich voor de beoordeling van deze elementen te richten tot de geëigende procedure, namelijk een aanvraag tot machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Hieruit blijkt duidelijk dat de ambtenaargeneesheer ermee belast is om de toegankelijkheid van de medische zorgen die een vreemdeling nodig heeft in diens land van herkomst te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Het Commissariaat-generaal zou haar bevoegdheid overschrijden indien zij hier uitspraak over zou doen."

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, dient geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft weten te maken dat er in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève, in aanmerking kan worden genomen, of dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen .

Wat betreft de door uw echtgenote, in het kader van haar asielaanvraag, neergelegde Soedanese identiteitskaart, dient opgemerkt dat uit dit document enkel kan worden afgeleid dat zij woonde in Soedan, wat in bovenstaande vaststellingen niet betwist wordt. Zij dragen niets bij aan de door u beweerde vervolgingsfeiten die in Soedan zouden hebben plaatsgevonden.

Wat betreft de medische attesten in verband met het probleem van scoliose van uw dochter A.A.B., kan enkel opnieuw worden verwezen naar de geëigende procedure voor de beoordeling van deze elementen, namelijk een aanvraag tot machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Wat betreft de door uw echtgenote, in het kader van haar asielaanvraag, neergelegde medische attesten in verband met haar besnijdenis, en de gynaecologische onderzoeken van uw dochters, kan

worden opgemerkt dat inderdaad werd vastgesteld dat uw echtgenote besneden is, type twee, en dat uw vijf dochters onbesneden zijn, hetgeen in bovenstaande vaststellingen niet betwist wordt.

Wat betreft de door u, in het kader van uw asielaanvraag, neergelegde documenten, zoals de Soedanese identiteitskaarten van uzelf en uw echtgenote, uw militaire identiteitskaart, de rijbewijzen van uzelf en uw echtgenote, de geboorteakten van uw echtgenote en kinderen, de officiële schatting van uw eigen geboortedatum, uitgereikt door de nationale medische commissie, de foto's van uzelf in militair uniform, de foto's van uw auto's en het bewijs dat u de eigenaar bent van deze auto's, de uitleg van de medische problemen die uw dochter J. ondervindt in verband met haar gehoor, het verkoopcontract van uw privétandartsenpraktijk (uit het jaar 2003), de licentie van uw privétandartsenpraktijk van het jaar 2015, en de volmachten voor het verhuren van uw huizen in de stad Khartoem, in Soedan; dient opgemerkt dat zij bovenstaande vaststellingen niet weten te wijzigen. Er dient opgemerkt dat uit deze documenten enkel kan worden afgeleid dat u woonde en werkte in Soedan, wat in bovenstaande vaststellingen niet betwist wordt. Zij dragen niets bij aan de door u beweerde vervolgingsfeiten die in Soedan zouden hebben plaatsgevonden.

Wat betreft de verschillende officiële mededelingen vanwege het departement therapeutische geneeskunde, omtrent uw beschuldiging van desertie, uw behandeling in het ziekenhuis van Omdurman, en de eerste zitting in uw rechtszaak; dient vastgesteld dat zij bovenstaande vaststellingen eveneens niet weten te wijzigen. Deze documenten hebben immers geen enkele bewijswaarde zolang zij niet gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen. Wat betreft documenten afkomstig vanuit Soedan in het algemeen, dient voorts opgemerkt dat de authenticiteitswaarde van deze documenten objectief niet te verifiëren valt. Immers – zo blijkt uit de beschikbare informatie (toegevoegd aan administratief dossier) – is corruptie in Soedan wijdverspreid en terug te vinden in alle geledingen van de maatschappij, en op alle niveaus van het Soedanese staatsapparaat. Omwille hiervan is het dan ook zo goed als onmogelijk om de authenticiteit van documenten afkomstig uit Soedan na te gaan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing inzake verzoekster M. luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Soedanese nationaliteit te bezitten en van Arabische afkomst te zijn. U bent moslima. U verklaarde geboren te zijn in de stad Khartoem op 5 augustus 1974. U groeide op in Khartoem en liep er school. In het jaar 2004 studeerde u af als Master in de Rechten. Op 26 juli 2004 trad u in het huwelijk met A... Hij is uw neef, de zoon van de zus van uw moeder, die in Omdurman is geboren en er is opgegroeid. Uw echtgenoot heeft een diploma tandheelkunde behaald. U heeft met hem vijf dochters gekregen. In het jaar 2005 beviel u van uw eerste dochter, A.A.B., in het militair hospitaal van Omdurman. Tot deze bevalling, had u nooit enige vorm van vrouwelijke genitale verminking of besnijdenis ondergaan. Na de geboorte van A.A.B., werd u echter besneden door de vroedvrouw die u tijdens de bevalling had bijgestaan. Zij had een knip uitgevoerd om de bevalling vlotter te laten verlopen, maar na deze bevalling heeft zij u volledig besneden, alsook geïnfibuleerd. Uw moeder en tante (tevens schoonmoeder) waren van mening dat uw tante zou moeten betalen voor de knip, maar waren niet op de hoogte van deze volledige besnijdenis. De vroedvrouw voerde dit uit zonder uw medeweten en zonder consultatie van uw familie. Een week na de bevalling begon de wonde te infecteren, en u ging opnieuw naar het militaire ziekenhuis van Omdurman om een gynaecoloog te consulteren. Deze deelde u mee dat u volledig was besneden, en stelde dat hij u enkel kon defibuleren, maar dat hij de andere verminkingen niet kon herstellen.

Nadien, wanneer u beviel van uw andere dochters, had u telkens een veel moeizamere bevalling. Na de bevalling werd u steeds gevraagd of u opnieuw geïnfibuleerd moest worden, maar u stond dit niet toe.

In het jaar 2013 heeft uw man, die was aangesteld in de militaire dienst, in de stad Kadugli, regio Zuid-Kordofan, een ongeluk gehad. Dit ongeluk vond plaats op 3 april 2013. Op 4 april 2013 werd hij voor verzorging terug naar het militaire ziekenhuis van Omdurman gebracht, in Khartoem. Nadien kreeg uw echtgenoot problemen met de leidinggevende van het ziekenhuis, en tevens zijn meerdere in het leger, K.A.. Uw echtgenoot werd door K.A. beschuldigd van desertie omdat hij zijn post in Kadugli had

verlaten. Er werd een rechtszaak aangespannen, die na een tijd weer werd afgesloten. Uiteindelijk, op 2 februari 2017, werd uw echtgenoot door een vriend, A.M., gewaarschuwd dat de rechtszaak weer zou worden geopend, en dat zijn leven en dat van zijn familie in gevaar was. Daarop bracht hij uw echtgenoot in contact met een smokkelaar. Met behulp van deze smokkelaar, regelden jullie een visum voor Frankrijk, om uiteindelijk naar Londen te kunnen vluchten. U vertrok met uw hele gezin op 6 maart 2017 met het vliegtuig naar Frankrijk. Bij aankomst in Frankrijk, bleek u echter niet met de smokkelaar naar Londen te kunnen doorreizen. U reisde met uw gezin naar België. Jullie kwamen in België aan op 7 maart 2017. Jullie vroegen allen asiel aan op 22 maart 2017. Bij uw asielaanvraag haalde u aan dat u onvrijwillig was besneden bij de geboorte van uw eerste dochter, A.A.B., en dat u daarom vreest dat uw vijf dochters, aanwezig in België, op dezelfde manier zouden kunnen worden besneden bij terugkeer naar Soedan. Daarnaast verwees u ook naar de vrees voor vervolging in hoofde van uw echtgenoot.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Wat betreft uw vrees voor besnijdenis in hoofde van uw minderjarige dochters, na een eventuele ziekenhuisopname of bevalling in Soedan, kan worden vastgesteld dat u deze vrees niet aannemelijk weet te maken. Deze vaststelling is gebaseerd op de objectieve context in uw land van herkomst, namelijk Soedan, zowel als de persoonlijke situatie waarin uw dochters zich zouden bevinden bij een terugkeer naar Soedan. U verklaarde dat u zelf onvrijwillig zou zijn besneden bij de bevalling van uw eerste dochter, A.A.B., in het militair ziekenhuis te Omdurman (gehoorverslag CGVS 2, p.12-13). U verklaarde dat de vroedvrouw die u bijstond tijdens de bevalling u onvrijwillig genitaal verminkte en infibuleerde, en dat u dit pas een week later te weten kwam, wanneer u een gynaecoloog uit het militaire ziekenhuis consulteerde vanwege een infectie aan uw genitaliën (gehoorverslag 2 CGVS, p.13). U had voor deze bevalling op geen enkele manier reeds een besnijdenis ondergaan (gehoorverslag CGVS 2, p.14). Aangezien u niet in staat was uzelf te beschermen tijdens uw bevalling, stelde u te vrezen dat hetzelfde met uw dochters zou gebeuren bij een eventuele opname in het ziekenhuis (gehoorverslag CGVS 2, p.13). **Nochtans, zijn er verschillende factoren die erop wijzen dat u uw dochters wel degelijk zou kunnen behoeden voor genitale verminking in Soedan, en bijgevolg wordt vastgesteld dat u het aangehaalde risico op besnijdenis in hoofde van uw minderjarige dochters niet aannemelijk weet te maken.**

Ten eerste, verklaarde u, dat **iedereen in uw familie tegen vrouwelijke genitale verminking gekant is.** Zo stelde u dat uw moeder en vader niet in besnijdenis geloven (gehoorverslag 2 CGVS, p.13). Uw moeder werd besneden buiten haar wil, maar door haar contact met uw vader en het buitenland, werd zij ervan overtuigd dat het een misdaad was, en besloot zij haar dochters nooit te besnijden (gehoorverslag CGVS 2, p.14). Aldus, zijn ook uw zussen niet besneden. Ook uw echtgenoot, B., is van mening dat de praktijk van vrouwenbesnijdenis een misdaad is (gehoorverslag CGVS 2, p.15). Sterker nog, het feit dat u niet was besneden was één van de redenen voor zijn huwelijk met u, zoals hij zelf stelde (gehoorverslag CGVS 1, p.14). U was zijn nicht, en uw echtgenoot wist dat uw vader ook tegen besnijdenis gekant was. Volgens uw echtgenoot ziet zijn familie – die ook uw familie is, aangezien uw echtgenoot de zoon is van uw tante (gehoorverslag CGVS 2, p.12) – vrouwenbesnijdenis als een zeer slechte gewoonte en traditie, en geloven ze niet in de praktijk. **Op basis van deze verklaringen, kan worden vastgesteld, dat uw hele familie, en die van uw echtgenoot, gekant is tegen vrouwelijke genitale verminking.** Volgens informatie, die aan het administratieve dossier werd toegevoegd, is de druk om minderjarige dochters te besnijden voor het grootste deel afkomstig uit de eigen of eventueel uitgebreide familie (zie COI Focus Vrouwelijke Genitale Verminking (VGV) Soedan, p.24). De druk wordt vooral opgelegd door vrouwelijke familieleden, soms ook buiten het kerngezin, bijvoorbeeld door de grootmoeder.

Meerdere bronnen stellen dan ook dat vrouwelijke genitale verminking en herinfibulatie vooral een vrouwenzaak is. **Gegeven uw verklaringen en de verklaringen van uw echtgenoot, dat uw hele familie, én de hele familie van uw echtgenoot, tegen deze praktijk is gekant, kan u niet aannemelijk maken dat het voor u onmogelijk zou zijn om uw minderjarige dochters te behoeden voor genitale verminking.**

Eveneens, gaf u te kennen dat zowel uw vader, uw echtgenoot als uzelf een hoge scholing genoten. U stelde dat uw vader ingenieur was van opleiding (gehoorverslag CGVS 2, p.10), uw echtgenoot heeft

een bachelor in de tandheelkunde (gehoorverslag CGVS 2, p.19), en u werkte net geen doctoraat af in de rechten (gehoorverslag CGVS 2, p.12). Ook deze factoren, en het feit dat u allen in de stad Khartoem zijn geboren en opgegroeid, wijzen op een verminderd risico voor uw dochters op genitale verminking (zie COI Focus VGV Soedan, p.22). Uit deze factoren volgt immers dat u een zelfstandige vrouw bent, in een financieel gunstige situatie, die vanuit haar familie reeds lange tijd tegen vrouwenbesnijdenis gekant is. **Dat uw dochters, die in deze situatie zijn geboren en opgegroeid, kans zouden lopen om te worden besneden omdat u niet in staat zou zijn om ze voor deze besnijdenis te behoeden, is dan ook weinig denkbaar.**

Ten tweede, kan de daad van vervolging die u beschreef, namelijk dat u zonder uw medeweten zou zijn besneden door een vroedvrouw, na de bevalling van uw eerste dochter in het jaar 2005, als een **uitzonderlijke situatie** worden beschouwd. Zoals hierboven reeds gesteld, is de beslissing tot besnijdenis van een meisje vooral de keuze van de familie. Op vlak van herinfibulatie – het opnieuw dichtmaken van de vaginale opening na een bevalling – komt deze beslissing opnieuw vooral tot stand door de vrouwelijke familie van de moeder, of de moeder zelf (zie COI Focus VGV Soedan, p.25-26). Aangezien uw eigen besnijdenis tot stand kwam nadat u bent bevallen van uw eerste dochter, is uw situatie dus vergelijkbaar met de situatie waarin iemand vreest te worden geherinfibuleerd na een bevalling. In die zin, moet worden vastgesteld, dat informatie – toegevoegd aan het administratieve dossier – aangeeft dat de beslissing tot genitale verminking na een bevalling, meestal wordt beïnvloed door de oudere vrouwen uit de nabije familie, zoals de moeder van de vrouw (zie COI Focus VGV Soedan, p.42). Sommige vrouwen die geherinfibuleerd zijn, vermoeden ook dat de vroedvrouw een grote invloed heeft uitgeoefend omdat het financieel in haar voordeel is. Slechts enkele vrouwen hebben gezegd dat de vroedvrouw de herinfibulatie automatisch heeft verricht na de bevalling, zonder dat het vooraf werd besproken. Mannen verklaarden doorgaans dat ze geen zeggenschap hebben over herinfibulatie, omdat VGV een zaak van vrouwen is, en vrouwen toch niet naar hen luisteren als het daarover gaat. De vroedvrouwen zelf stellen dat de praktijk van herinfibulatie vooral wordt bepaald door de onderlinge dynamiek tussen de vrouwelijke familieleden van de vrouw en de echtgenoot (zie COI Focus VGV Soedan, p.25). Het is vooral de moeder van de bevallen vrouw die met de echtgenoot en de vroedvrouw onderhandelt over de procedure. Hoewel in het aangehaalde onderzoek uit 2005 wordt gesteld dat vroedvrouwen zelden aangaven dat de vrouw zelf de beslissing tot herinfibulatie namen, stelde de onderzoekster Samia al-Nagar, in het jaar 2015, dat er wel degelijk een mogelijkheid is om de vroedvrouw op voorhand te waarschuwen niet opnieuw te besnijden (zie COI Focus VGV Soedan, p.25-26). Een andere gender-experte stelde in 2015 zelfs dat herinfibulatie enkel op aanvraag gebeurt (zie COI Focus VGV Soedan, p.26). **Gegeven de reeds hierboven gedane vaststellingen, namelijk dat uw eigen familie en de familie van uw echtgenoot een grote tegenstand vertonen tegen vrouwelijke genitale verminking, en gegeven de conclusies die volgen uit de objectieve informatie die door de informatiedienst van het CGVS werd verzameld, kan enkel worden vastgesteld dat uw vrees voor genitale verminking in hoofde van uw vijf dochters, namelijk de vrees dat zij zich later, bij terugkeer naar Soedan, in een gelijkaardige situatie aan de uwe zouden kunnen bevinden, en zodoende onvrijwillig zouden kunnen worden besneden, niet aannemelijk is.**

Uit de hierboven gedane vaststellingen blijkt immers dat de moeder van de bevallen vrouw een sleutelrol heeft in de beslissing tot besnijdenis of herinfibulatie na bevalling, en dat zowel de moeder van de bevallen vrouw, als de vrouw zelf, een mogelijkheid heeft om de vroedvrouw te waarschuwen. Rekening houdend met uw eigen ervaringen in dit verband, is het dan ook weinig voorstelbaar dat een dergelijke situatie zich ook bij uw dochters zou stellen, gegeven uw **eigen sleutelrol** – als moeder van de bevallen vrouw – in deze situatie. U werd met deze vaststellingen geconfronteerd, en er werd u meermaals gevraagd of u de vroedvrouw niet vooraf kan laten weten dat u geen besnijdenis wenst, maar u stelde meermaals dat zij niet zouden luisteren (gehoorverslag CGVS 2, p.16 en p.17). Gevraagd om welke redenen zij niet zouden luisteren, stelde u dat zij u zouden verwijten dat u het recht niet hebt om deze vragen te stellen, omdat ze [de vroedvrouwen] weten hoe ze hun werk moeten doen (gehoorverslag CGVS 2, p.16).

U stelde eveneens dat de vroedvrouwen in het hospitaal worden beschermd door het leger, maar er dient opgemerkt dat daaruit niet noodzakelijk volgt dat u de vroedvrouw niet op voorhand zou kunnen waarschuwen over een mogelijke besnijdenis van uw dochters. U stelde dat de vroedvrouw – in uw situatie, bij de bevalling van uw eerste dochter A.A.B. – u niets had gevraagd, en dat ze haar het recht heeft toegeëigend u te besnijden (gehoorverslag CGVS 2, p.16-17). Daarop werd u opnieuw gevraagd om welke redenen u niet vooraf de vroedvrouw zou kunnen waarschuwen bij een eventuele bevalling van uw dochters, maar u stelde enkel opnieuw dat ze niet zouden luisteren, zelfs al zou u vragen uw kinderen niet te besnijden (gehoorverslag CGVS 2, p.17). Opnieuw dient opgemerkt dat uit informatie –

toegevoegd aan het administratieve dossier – kan worden afgeleid dat een besnijdenis of herinfibulatie na bevalling voor de vroedvrouw financieel gunstig is, waardoor zij een sterke druk zouden kunnen uitoefenen op de vrouwelijke familieleden om de praktijk te laten doorgaan. Doch, dezelfde informatie geeft aan dat er wel degelijk een mogelijkheid is om deze praktijk tegen te gaan, zeker als moeder van de bevallen vrouw. **Het is dan ook niet aannemelijk dat u als hoogopgeleide, zelfstandige vrouw, die dezelfde praktijk heeft meegemaakt, op geen enkele manier in de mogelijkheid zou zijn om uw dochters voor genitale verminking te behoeden door de vroedvrouw te waarschuwen of aan te spreken, bij een eventuele bevalling in Soedan.** Er dient bovendien opgemerkt, dat u na de bevalling van uw vier andere dochters, wél steeds opnieuw door de vroedvrouw werd gevraagd of u geherinfibuleerd moest worden, wat er op wijst dat dit wel degelijk een gangbare praktijk is (gehoorverslag CGVS 2, p.16-17).

Eveneens is het niet aannemelijk dat uw dochters risico zouden lopen te worden besneden bij **eender welke opname** in het ziekenhuis, gegeven de informatie dat vroedvrouwen een financieel voordeel hebben bij een besnijdenis of herinfibulatie, daar zij voor deze praktijk worden betaald door de familie van de vrouw (zie COI Focus VGV Soedan, p.42). **Dat u vreest dat een besnijdenis zou worden uitgevoerd door eender welke dokter of verpleegster bij eender welke opname in het ziekenhuis (gehoorverslag CGVS 2, p.13), is dan ook weinig aannemelijk.**

Ten derde, was u niet in staat een concrete of specifieke actor van vervolging te omschrijven. U heeft het over een louter **hypothetische vervolger**, aangezien u stelt dat de vervolging – de besnijdenis van uw dochters – zou afhangen van de mentaliteit van de personen in het ziekenhuis (gehoorverslag CGVS 2, p.16), of zou afhangen van het feit of de personen naar u zouden luisteren of niet (gehoorverslag CGVS 2, p.16-17). In die zin, vreest u een op heden fictieve vervolger, en is uw vrees geenszins gericht op een individueel of door u gekend persoon.

Gegeven bovenstaande vaststellingen, alsook uw verklaringen betreffende uw echtgenoot en familie – waarbij u aangaf dat zij zich kanten tegen het gebruik van vrouwenbesnijdenis en u steunen in uw verzet tegen besnijdenis van uw dochters – en gegeven uw opleidingsniveau [u beschikt over een universitair diploma, en u doctoreerde vijf jaar], dient besloten dat u niet aannemelijk heeft weten te maken dat het voor u onmogelijk zou zijn om zich te verzetten tegen een eventuele besnijdenis van één van uw minderjarige dochters, na een eventuele bevalling (of andere ziekenhuisopname) in Soedan, en dat u hieromtrent niet zelf, gesteund door uw echtgenoot, een beslissing zou kunnen maken.

Wat betreft uw verklaringen omtrent uw dochter, namelijk dat zij zou leiden aan scoliose, en dat dit slechts werd vastgesteld bij aankomst in België, dient u zich voor de beoordeling van deze elementen te richten tot de geëigende procedure, namelijk een aanvraag tot machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Hieruit blijkt duidelijk dat de ambtenaargeneesheer ermee belast is om de toegankelijkheid van de medische zorgen die een vreemdeling nodig heeft in diens land van herkomst te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Het Commissariaat-generaal zou haar bevoegdheid overschrijden indien zij hier uitspraak over zou doen.

Wat betreft uw vrees voor vervolging vanwege uw echtgenoot, namelijk dat hij door de Soedanese autoriteiten werd beschuldigd van desertie, dient vastgesteld dat deze vrees volledig gebaseerd zijn op de problemen van uw echtgenoot. Er werd, in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot, echter vastgesteld dat hij niet aannemelijk heeft weten te maken een gegronde vrees voor vervolging te koesteren vervolging', zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. In de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot, werd immers het volgende vastgesteld.

"Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst, dient opgemerkt, dat het absoluut niet duidelijk is om welke redenen uw bevelhebber, K.A., u zou vervolgen. Bovendien, zijn de handelingen die K.A. beweerdelijk stelde, weinig logisch te noemen. U kende K.A. reeds een lange tijd, en u kocht van hem een

tandartspraktijk over in het jaar 2003 (gehoorverslag CGVS 1, p.18). In het jaar 2012 werd hij uw bevelhebber en overste in het militaire ziekenhuis van Omdurman (gehoorverslag CGVS 1, p.21). U was ondertussen de directeur van de administratie van tandartsen. Tot aan het jaar 2012 had u geen problemen met K.A.. Uw problemen startten pas wanneer K.A. als uw bevelhebber werd aangesteld. Zo heeft hij u – tegen uw wil in – overgeplaatst naar de stad Kadugli, in de regio Zuid-Kordofan (gehoorverslag CGVS 1, p.26). Wanneer u er een verkeersongeluk kreeg, en voor verzorging werd teruggestuurd naar het militaire ziekenhuis in Omdurman, beschuldigde hij u – reeds de eerste dag van uw verzorging, namelijk 4 april 2013 - van desertie, en beval hij u terug te keren naar Zuid-Kordofan (gehoorverslag CGVS 1, p.20). Uiteindelijk werd om deze redenen een rechtszaak aangespannen, die jaren aansleepte (gehoorverslag CGVS 1, p.23).

Uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat u stelt onterecht te zijn beschuldigd van desertie (gehoorverslag CGVS 1, p.19). Deze onterechte beschuldigingen bleken het werk van slechts één persoon, namelijk K.A., die u ervan verdenkt jaloers te zijn op u (gehoorverslag CGVS 1, p.20). Vreemd genoeg, had u geen enkel ander probleem of geen enkele andere ruzie met K.A.. Wanneer hij werd aangesteld als uw bevelhebber in het jaar 2012, probeerde hij wel conflicten te zoeken, en probeerde hij uw administratief werk te dwarsbomen (gehoorverslag CGVS, p.21). Los van deze problemen, namelijk de jaloersheid, heeft u geen enkel ander probleem aangehaald. Aangezien u had gesteld dat hij al sinds het jaar 2003 uw collega is, werd u gevraagd of u dan niet met hem over deze problemen, zoals het dwarsbomen en de vijandigheid, kon spreken, maar u stelde dat het moeilijk was om met K.A. te onderhandelen, omdat hij uw onmiddellijke leidinggevende was en zeer bemoeizuchtig. Nogmaals werd gevraagd om welke redenen u niet met hem over de conflicten sprak, gezien jullie al zeer lang collega's waren, maar u herhaalde enkel dat hij jaloers was op u, omdat iedereen in het ziekenhuis u liever had dan hem, en omdat u vermogend was (gehoorverslag CGVS 1, p.21). Generaals en patiënten zouden u liever gehad hebben dan hem, en u verkiezen voor behandeling, boven K.A.. U stelde ook dat er een groot verschil was in rang tussen u en K.A., en dat u een goede relatie had met iedereen. Uiteindelijk stelde u zelf dat het niet duidelijk was, wat het probleem was. Gevraagd of er nog een andere reden was voor zijn onterechte beschuldigingen van desertie, behalve zijn jaloersheid, stelde u enkel opnieuw dat het was omdat u bekend was in het ziekenhuis, en dat hij een superjaloerse persoonlijkheid en dictatoriale persoonlijkheid had (gehoorverslag CGVS 1, p.25) **Het dient opgemerkt dat u enkel kan stellen dat K.A. jaloers was op u, en dat hij daarom uw werk soms dwarsboomde. U geeft op geen enkele manier aan dat er een openlijke vijandigheid tussen jullie was, of een grote ruzie.** Meer nog, u stelde dat jullie kameraden waren en dat u een tandartsenpraktijk van hem had gekocht, en dat dit jullie enige relatie was (gehoorverslag CGVS 1, p.21). U had nooit gedacht dat zijn jaloersheid een probleem zou zijn in de toekomst.

Het is dan ook weinig denkbaar dat uw hele vervolgingsverhaal, de beschuldiging van desertie, de drie jaar lang aanslepende rechtszaak, en de uiteindelijke doodstraf, afkomstig zou zijn van één jaloers persoon, namelijk uw bevelhebber K.A.. Zeker gezien u stelde dat hij hoger in rang was dan u, en de rang had van generaal-majoor (gehoorverslag CGVS 1, p.21). Als bevelhebber die hoger in rang was dan u, kon hij zich immers op een heel andere manier van u ontdoen, bijvoorbeeld door u over te plaatsen. Het is dan ook weinig geloofwaardig dat K.A. u jarenlang zou vervolgen, met een rechtszaak van meer dan drie jaar, en u uiteindelijk zou willen executeren om een valse reden, namelijk desertie, enkel omwille van jaloersheid. Geconfronteerd met deze vaststelling, en gevraagd of hij u niet op een andere manier uit het ziekenhuis kon krijgen, in plaats van het hele gerechtelijke onderzoek, aangezien hij toch zo veel macht had, zei u dat hij u reeds had overgeplaatst naar een kleiner ziekenhuis in Khartoem, maar dat hij daarna nog steeds achter u aan zat met de rechtszaak (gehoorverslag CGVS 1, p.25). Nogmaals gevraagd om welke redenen K.A. zo veel moeite zou doen om u te doden door executie, gezien hij al had getoond dat hij u kon overplaatsen naar waar hij wilde, zelfs naar Kadugli en gesteld dat dood door executie wel een zeer wrede vervolging is voor iemand die jaloers is, zei u dat hij u niet meer kon overplaatsen omdat de militaire wet dit verbood. U was immers al in Al- Ghadarif geweest, en in Kadugli.

Dit antwoord is echter weinig begrijpelijk. K.A. blijkt immers wél de hele militaire wet te kunnen omzeilen om u valselijk te beschuldigen van desertie, om drie jaar lang een schijnproces te laten aanslepen, en om u uiteindelijk ter dood te kunnen brengen. Dat hij de wet niet zou kunnen omzeilen om u een derde keer op een andere plaats in Soedan aan te stellen, is dan ook weinig aannemelijk.

Uit bovenstaande vaststellingen, dient bijgevolg afgeleid, dat de hele situatie die u beschrijft, en de antwoorden die u geeft op de aan u gestelde vragen tijdens het gehoor voor het CGVS, een interne logica missen.

Ten eerste, schrijft u wel heel veel macht toe aan de persoon K.A.. Hij blijkt boven iedereen te staan en alles te kunnen omzeilen om u uiteindelijk uit jaloersheid ter dood te kunnen brengen. Nochtans, stelde u dat iedereen u liever had dan K.A., zelfs de generaals (gehoorverslag CGVS 1, p.24). Ook stelde u dat uw vorige bevelhebber, A.M., een goede vriend van u was, en in het algemene commando van de officieren [General Command Affairs of the Officers] zetelde, net als uw vervolger K.A. (gehoorverslag CGVS 1, p.25-26). Ten slotte, zei u dat ook uw bevelhebber in Zuid-Kordofan, namelijk Generaal I., aan uw kant stond. Het was immers op zijn bevel dat u de stad Kadugli had verlaten om u te laten behandelen in het militaire ziekenhuis van Omdurman (gehoorverslag CGVS 1, p.20). Deze zelfde generaal I., werd als getuige opgeroepen tijdens één van de zittingen in uw rechtszaak, en hij vertelde er enkel goede dingen over u (gehoorverslag CGVS 1, p.23). Hij werd echter verhinderd om over de redenen te spreken van uw doorverwijzing naar het ziekenhuis in Omdurman. Uiteindelijk, nadat het leger de licentie voor uw privépraktijk had afgenomen – en dus nadat uw rechtszaak al meer dan drie jaar aansleepte – ging u K.T. inlichten over uw problemen (gehoorverslag CGVS 1, p.24). Deze persoon, K.T., was de algemene bevelhebber van het militaire hospitaal in Omdurman. **Nochtans bleken al deze hooggeplaatste officieren, geen enkele invloed te kunnen uitoefenen op K.A.. Zij bleken enkel zijn bevelen en wensen te volgen, en hem niet te kunnen tegenspreken. Dat deze hooggeplaatste officieren, zo ook de generaals die u boven K.A. verkozen voor behandeling, omdat zij u liever hadden, hem [K.A.] op geen enkele manier konden tegenhouden, of ten minste tot de orde roepen, is dan ook weinig geloofwaardig. Het ging immers over een jaloers persoon, die enkel uit jaloezie u ter dood zou willen brengen.**

Ten tweede, bleek u ook zélf niet veel aan uw eigen situatie te willen veranderen. U heeft op geen enkele fatsoenlijke manier geprobeerd de situatie in de hand te werken, of aan te kaarten bij hooggeplaatste officieren of [uw vervolger] K.A. zelf. U stelde immers dat K.A. uw bevelen in het ziekenhuis probeerde te dwarsbomen (gehoorverslag CGVS 1, p.21). Hij deed aan machtsmisbruik door bijvoorbeeld de dokters, die u had ingepland in een bepaalde shift, te annuleren. Aangezien u reeds eerder tijdens het gehoor had gesteld dat jullie elkaar reeds in 2003 ontmoetten, en toen collega's waren (gehoorverslag CGVS 1, p.20-21), werd u gevraagd om welke redenen u K.A. nooit had aangesproken over deze pesterijen (gehoorverslag CGVS 1, p.21). U antwoordde echter – ontwijkend – dat [uw vorige bevelhebber] A.M. anders was, en u hielp, maar dat K.A. verschillend was door zich steeds in alles in te mengen. U stelde dat het moeilijk was om met hem te onderhandelen, aangezien hij uw bevelhebber was. Nogmaals werd u gevraagd om welke redenen u hem niet over het conflict had aangesproken, aangezien jullie elkaar reeds lange tijd kenden, maar opnieuw stelde u – ontwijkend – dat hij jaloers was omdat iedereen u graag had, en omdat u rijk was. U stelde ook dat u een groot verschil had in rang. **Het dient opgemerkt dat dit geenszins een afdoende verklaring is. Zelfs al heeft iemand een hogere rang dan u, nog altijd kan u hem aanspreken over mogelijke conflicten. Zeker gezien u hem al tien jaar lang kende. Daarbij, had u wél een goede relatie met uw vorige bevelhebber, A.M., die u immers wél kon aanspreken bij moeilijkheden (gehoorverslag CGVS, p.26). In die zin, is het dus danig weinig begrijpelijk dat u K.A. niet zou aanspreken in verband met zijn bemoeienissen en pesterijen.**

Aangezien u niet met K.A. kon onderhandelen, werd u gevraagd of u dan niet om een overplaatsing kon vragen (gehoorverslag CGVS 1, p.26). U antwoordde echter dat het niet aan u is om dat te vragen, maar steeds aan hem [K.A.] om de dokters over te plaatsen, en dat het afhing van zijn stemming. U stelde opnieuw dat u niet kan weigeren, omdat u dan kan worden beschuldigd van ongehoorzaamheid. Daarop werd u gevraagd of u dan uw vroegere bevelhebber A.M. niet kan aanspreken, maar u antwoordde dat u hen [K.A. en A.M.] niet in conflict wilde brengen, omdat iedereen zijn mening heeft. U stelde niet te weten wat er mis was met K.A.. **Er dient opgemerkt dat het weinig geloofwaardig is dat u uw problemen niet bij uw vriend en vroegere bevelhebber A.M. zou aanklagen, enkel en alleen omdat u hem niet in conflict wilde brengen met K.A..**

Er hing u namelijk een doodstraf boven het hoofd, waardoor kan worden verwacht dat u tenminste zou proberen om via hooggeplaatste vrienden uw zaak te beïnvloeden. Het is dan ook merkwaardig dat u uiteindelijk, zoals hierboven reeds aangehaald, wél K.T. inlichtte over uw problemen, nadat het leger uw licentie voor uw privépraktijk had afgenomen, en nadat uw rechtszaak reeds meer dan drie jaar aansleepte (gehoorverslag CGVS 1, p.24). Deze persoon, K.T., was de algemene bevelhebber van het militaire hospitaal in Omdurman. **Maar ook deze persoon bleek niets voor u te kunnen doen**, en hij stuurde u door naar het algemene commando van officieren om uw probleem op te lossen. Nadat u dit commando had ingelicht, bleek uw rechtszaak opeens opnieuw geopend, en werd u met de dood bedreigd (gehoorverslag CGVS 1, p.24). **Opnieuw dient opgemerkt dat deze verklaringen weinig geloofwaardig zijn, en wars zijn van enige logica.** Dat zelfs de algemene

bevelhebber van het militaire ziekenhuis, K.T., niets aan uw situatie zou kunnen veranderen, terwijl deze logischerwijs de leidinggevende van K.A. zou moeten zijn, is dan ook weinig aannemelijk. **Opnieuw dient opgemerkt dat al uw problemen volgen uit de jaloerse handelingen van één man, namelijk K.A., die door niemand werd tegengehouden of kon worden beïnvloed. Dat deze ene persoon zulke wrede vervolging zou kunnen doorvoeren zonder tegenstand, enkel uit jaloersheid, en bovendien macht bleek te hebben over iedereen die u kende, is dan ook weinig aannemelijk.** Gevraagd hoe het komt dat deze persoon zo veel macht had, stelde u dat hij lid was van de regeringspartij (gehoorverslag CGVS, p.25). Maar dit verandert niet het feit dat dergelijke wrede vervolging uit jaloersheid zou worden aanvaard door de generaals in het leger - die logischerwijze eveneens gelieerd zijn aan het regime in Soedan - en bovendien, door de militaire rechtbank.

Ten derde, zijn de verklaringen die u aflegde over de handelingen die u wél stelde, **enkel verwarrend en bevreemdend** te noemen, gezien ook uit deze verklaringen weinig logische gevolgtrekking mogelijk is. Zo stelde u dat u zich uiteindelijk, op aanraden van een aantal kameraden, ging verontschuldigen bij uw bevelhebber en vervolger K.A., om de situatie zo te verhelpen (gehoorverslag CGVS 1, p.23). K.A. eiste echter dat u dit zou doen in het bijzijn van uw hele familie. Aldus, heeft u uw verontschuldiging aangeboden in aanwezigheid van uw gezin, maar toch wilde K.A. deze niet aanvaarden omdat uw jongste dochter – op dat moment ongeveer drie jaar oud – hem geen hand wilde geven. Gevraagd om welke redenen u zich moest verontschuldigen bij K.A., en waarvoor u zich dan verontschuldigde, stelde u – zeer vaag – dat men in het leger zegt dat de lagere rang altijd fout is, en dat u zich dus moest verontschuldigen om uw leven en werk verder te zetten (gehoorverslag CGVS 1, p.24). U zei dat de hogere rangen altijd juist zijn, en dat u het deed omdat u dacht dat ze uw zaak op die manier zouden annuleren, zodat u terug een salaris zou krijgen [uw salaris was immers afgenomen aan de start van de beschuldigingen in het jaar 2013 (gehoorverslag CGVS 1, p.16)]. De vraag werd u echter opnieuw gesteld, namelijk wat u dan zei tegen K.A. als er geen reden is om u te verontschuldigen, maar u stelde echter opnieuw dat er geen reden was en dat u zich gewoon verontschuldigde. **Het dient opgemerkt dat deze verklaringen weinig begrijpelijk zijn. Dat u niet zou weten om welke redenen u zich moet verontschuldigen bij iemand die u reeds jaren vervolgd en ter dood wil brengen, is buitengewoon verbazend en bovendien weinig aannemelijk.** Sterker nog, ook uw daaropvolgende handelingen zijn uitermate vreemd. U stelde immers dat u na deze gebeurtenis – namelijk het niet aanvaarden van uw verontschuldiging - **zelf** stopte met uw werk (gehoorverslag CGVS 1, p.23). Het is dan ook dermate verrassend dat u, na jaren van vervolging, na het reeds drie jaar werken zonder salaris, na jaren pesterijen, en na een jarenlange rechtszaak vanwege desertie, eenvoudigweg stelde dat u **zelf** uw ontslag kon vragen. U kreeg dit ook en stopt uiteindelijk, aan het einde van het jaar 2016, met het werken in het militaire ziekenhuis. Nadien, is de militaire politie ook bij u langs gekomen in de privépraktijk om u te dwingen uw werk te stoppen. Pas na deze episode, besliste u uw zaak aan te kaarten bij K.T., hoofd van het militaire ziekenhuis van Omdurman, waar u ondertussen niet meer werkte (gehoorverslag CGVS 1, p.24). **Nog veel verbazender**, zijn uw verklaringen dat u – nadat uw verontschuldiging niet aanvaard werden door K.A. – **vijf dagen op reis ging** naar de Verenigde Arabische Emiraten (gehoorverslag CGVS 1, p.23). Dit was in de maand januari van het jaar 2017 (gehoorverslag CGVS 1, p.4). U besliste bij terugkomst van de Emiraten om te stoppen met werken. Het is dan ook uiterst weinig voorstelbaar dat u, na deze jarenlange beschuldigingen van desertie, en de doodsb bedreigingen vanwege het Soedanese leger, vrij in en uit Soedan kon reizen. Geconfronteerd met deze vaststellingen, kon u enkel zeggen dat u het werd toegelaten omdat u het had gevraagd (gehoorverslag CGVS 1, p.26). U heeft aan het militaire hospitaal [te Omdurman] en aan de militaire inlichtingendiensten [Military Intelligence Agency] gevraagd of u voor vijf dagen naar de Verenigde Arabische Emiraten zou mogen gaan, en ze zijn akkoord gegaan, **omdat het al een paar jaar geleden was dat u met vakantie ging**. U stelde ook dat uw rechtszaak ondertussen gesloten was [deze werd pas heropend wanneer u het algemene commando van officieren had ingelicht over uw problemen, in de maand februari van het jaar 2017, waarna u met de dood werd bedreigd (gehoorverslag CGVS 1, p.24)].

Het spreekt voor zich dat bovenstaande verklaringen zeer weinig coherent of logisch zijn, en bijgevolg ook dermate weinig geloofwaardig. Zo bleek u wel degelijk enige controle te hebben over uw situatie, gezien u blijkbaar uw ontslag kon vragen wanneer u wilde, en vrij in en uit Soedan kon reizen met toestemming van uw vervolgers. Dat u stelde dat uw zaak op het moment van uw reis gesloten was, is absoluut geen afdoende verklaring voor het verkrijgen van deze toestemming. **Er kan dan ook enkel worden opgemerkt dat de opeenvolgende gebeurtenissen in uw vervolgingsverhaal, volstrekt geen hout snijden.** Daarenboven is ook de chronologie van de gebeurtenissen absoluut niet duidelijk, en blijkt ze hoegenaamd niet te kloppen. Zo stelde u dat uw verontschuldiging door K.A. niet aanvaard werden, dat u daarna vijf dagen naar de Verenigde Arabische Emiraten reisde, en dat u na deze reis uw ontslag indiende. Nadat u dit ontslag had

gekreken, werd ook de licentie van uw privépraktijk afgenomen (gehoorverslag CGVS 1, p.23). Maar, evenzeer stelde u dat de verontschuldiging gebeurde in de maand november van het jaar 2016, het afnemen van uw licentie in de maand december van het jaar 2016, en uw reis naar de Emiraten in de maand januari van het jaar 2017 (zie gehoorverslag CGVS 1, p.4). U stelde in het jaar 2016 helemaal niet te hebben gereisd (gehoorverslag CGVS 1, p.6). **Dat u dergelijke fouten maakt in de chronologie van uw verhaal, doet enkel afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vervolgingsfeiten.**

Verder, bleek u met uw eigen, geldig Soedanees paspoort het land te hebben verlaten, samen met uw echtgenote en kinderen. Dat u met uw eigen paspoort Soedan per vliegtuig kan verlaten, wijst er enkel op dat u geenszins door de Soedanese autoriteiten werd gezocht. U verklaarde uw paspoort te hebben aangevraagd in de maand december van het jaar 2016 omdat u uw paspoort wenste te vernieuwen (gehoorverslag CGVS 1, p.3). De Soedanese overheid had immers overgeschakeld op een elektronisch paspoort. U stelde dat het paspoort vijf jaar geldig was. Het is dit Soedanese, geldige paspoort dat u gebruikte om uw land te verlaten (gehoorverslag CGVS 1, p.4-5). De smokkelaar, Abd., die u werd aangeraden door uw vriend A.M., regelde voor u en uw hele gezin ook een Frans visum (gehoorverslag CGVS 1, p.5). Bij uw vertrek uit Soedan, op 6 maart 2017 (gehoorverslag CGVS 1, p.4), heeft u geen enkel probleem gekend bij de controle van uw paspoort (gehoorverslag CGVS 1, p.9). U stelde dat de smokkelaar met jullie mee ging naar Frankrijk, maar dat hij achter jullie volgde. Bij de paspoortcontrole werd er **niets** gezegd. U heeft **geen problemen** gekend bij de paspoortcontrole, en evenzeer had geen enkel lid van uw gezin, dat met u meereisde, een probleem gekend bij controle van de paspoorten (gehoorverslag CGVS 1, p.10). Ook uw echtgenote, A., stelde te hebben gereisd met haar eigen geldige paspoort (gehoorverslag CGVS 2, p.3), en geen problemen te hebben gehad aan de paspoortcontrole (gehoorverslag CGVS 2, p.7). **Indien u werkelijk zou zijn gezocht door de Soedanese overheid en het Soedanese leger, vanwege beschuldigingen van desertie, en indien u werkelijk om deze reden verwikkeld was in een rechtszaak, dan is het zeer weinig aannemelijk dat u met uw eigen paspoort het land zou kunnen verlaten. Dat u hier wél toe in staat was, wijst er enkel op dat u geenszins door de Soedanese overheid werd gezocht.**

Ten slotte, wat betreft het inhoudelijk aspect van uw asielrelaas, kan enkel worden opgemerkt dat uw verhaal doorspekt is met onduidelijkheden, onwaarschijnlijkheden en plotselinge wijzingen van uw verklaringen, en dat bijgevolg de coherentie van uw verhaal ver zoek is.

Zo zei u dat u brieven had ontvangen in verband met uw beschuldigingen van desertie (gehoorverslag CGVS 1, p.19). Deze stelden dat u op 28 april 2013 gedeserteerd was. In die periode was u echter in behandeling voor uw verwondingen in het ziekenhuis van Omdurman. Gevraagd of u dan geen bewijs kon leveren aan de autoriteiten dat u in behandeling was, stelde u dat brieven dat [uw behandeling] bewijzen. Nogmaals gevraagd of u geen brief gekregen had van het militaire ziekenhuis van Omdurman om te bewijzen dat u in die periode in behandeling was, stelde u dat ze [het ziekenhuis] dat **niet geven** omdat u het niet nodig heeft, en omdat u ook niet wist dat u het in de toekomst nodig zou hebben. Nochtans, stelde u eveneens dat uw bevelhebber, K.A., u reeds de eerste dag van uw behandeling, op 4 april 2013, beschuldigde van het illegaal verlaten van uw militaire positie in de stad Kadugli en u beval terug te keren (gehoorverslag CGVS 1, p.19). U heeft echter op geen enkele manier aan hem proberen uitleggen dat u verwond was en in behandeling was (gehoorverslag CGVS 1, p.20). U verklaarde immers dat u de regels niet kan breken omdat hij [K.A.] uw onmiddellijke bevelhebber was, en omdat militairen niet ongehoorzaam mogen zijn. U heeft dus niets tegen K.A. gezegd. **Dit is op zich al uiterst merkwaardig. Ten eerste, gezien u stelde dat u meerdere verwondingen had, moet het duidelijk zijn geweest dat u niet in staat was terug te keren naar uw militaire positie in de stad Kadugli. Ten tweede, is het weinig geloofwaardig dat u op geen enkele manier aan uw bevelhebber K.A. zou kunnen duidelijk maken dat u niet in staat bent om terug te keren, omdat u in behandeling bent voor uw verwondingen.**

Meer nog, zoals hierboven reeds gesteld, doet u opnieuw zeer weinig moeite, en geen enkele fatsoenlijke poging, om uw verblijf in het militaire ziekenhuis van Omdurman te rechtmatigen. Gezien u had verklaard niet tegen de bevelen van K.A. te kunnen ingaan, werd u opnieuw gevraagd of u dan geen bewijs van behandeling kan vragen aan het ziekenhuis, maar u antwoordde – ontwijkend – dat de Generaal I. u had gezonden vanuit Kadugli (gehoorverslag CGVS 1, p.20). Een derde maal gevraagd of u dan niet kon uitleggen aan K.A. dat u op bevel van Generaal I. was gestuurd, zei u dat u het niet [met K.A.] heeft besproken en dat hij [K.A.] u gewoon zei om terug te gaan. Uiteindelijk gevraagd of u na de ontvangst van de brief van de autoriteiten op 20 maart 2013 – waarin u officieel in beschuldiging werd gesteld van desertie (gehoorverslag CGVS 1, p.16) – Generaal I. heeft gecontacteerd, stelde u eenvoudigweg dit niet te hebben gedaan. Gesteld dat hij toch degene was die

zou kunnen uitleggen hoe de situatie in elkaar zit, antwoordde u dat u in het leger steeds documenten nodig heeft, en dat u alles met documenten moet bewijzen. Iemand opbellen is niet genoeg. Daarop gesteld of u Generaal I. dan niet kon vragen om een document op te maken in verband met uw behandeling, stelde u – plotseling uw verklaringen wijzigend – dat hij dit reeds had gedaan, maar dat de militaire ilichtingendienst [Military Intelligence Agency] u toch opzocht om u te overtuigen om terug te gaan [naar Kadugli]. U stelde – eveneens plotseling – dat het document van Generaal I. niet in acht werd genomen omdat K.A. had gezegd dat u moest worden behandeld. **Het dient opgemerkt dat u doorheen het gehoor uw verklaringen steeds wijzigt, waardoor uw verhaal alles behalve samenhangend kan worden genoemd.** Nu eens heeft u geen documenten, om er plotseling wel te hebben. Er dient eveneens opgemerkt dat u eerder tijdens het gehoor had aangegeven dat u wel degelijk een document in uw bezit had dat bewees dat u in behandeling was (gehoorverslag CGVS 1, p.17). U had het gekregen van een collega op de briefwisseling, namelijk O., en u heeft dit document voorgelegd tijdens uw gehoor voor het CGVS op 11 oktober 2017. **Dat u op geen enkele manier dit document probeerde aan te wenden om uw situatie te verhelderen, en bovendien geen enkel contact opnam met uw bevelhebber in de stad Kadugli, Generaal I., die uw situatie kon helpen uitklaren, is danig weinig aannemelijk en doet afbreuk aan de door u opgeworpen vervolgingsfeiten.** Daarenboven is het ook geenszins aannemelijk dat K.A. bevoegd zou zijn geweest om te oordelen of u al dan niet deserteerde. Gezien u op uw werkplek te Kadugli, onder het bevel stond van Generaal I., kan niet worden ingezien waarom het niet aan deze zou toekomen om erover te oordelen of u al dan niet gedeserteerd zou zijn.

Bovendien, bleek u uiterst weinig informatie te hebben over uw eigen rechtszaak, de procedure en de gebeurtenissen die zich in deze rechtszaak in de loop van jaren voordeden. Zo stelde u dat u brieven heeft gekregen in verband met uw beschuldigingen van desertie, uw arrestatie op 14 november 2013 en de eerste zitting in uw zaak op 24 november 2013 (gehoorverslag CGVS 1, p.15-18). Nadien, heeft u geen enkel document meer ontvangen. U stelde dat alles mondeling werd doorgegeven aan u, via uw departement in het militaire ziekenhuis van Omdurman (gehoorverslag CGVS 1, p.24-25). Deze verklaringen zijn op zijn minst opmerkelijk te noemen, gezien tot 24 november 2013 alles officieel en via de bureaucratische manier is gelopen. Het is dan ook vreemd dat alle data van de zittingen u, na deze 24e november, opeens enkel mondeling zouden worden doorgegeven. Ook wat betreft de aanstelling van een advocaat in uw zaak, zijn uw verklaringen uiterst merkwaardig. Tijdens uw eerste zitting, had de rechter immers aangegeven dat u recht had op een militaire advocaat uit uw departement (gehoorverslag CGVS 1, p.22). Deze had het echter druk, en uw departement stelde dat u uw zaak zelf maar moest opvolgen. Daarnaast, bleek u ook van geen enkele uitspraak of gebeurtenis in uw rechtszaak op de hoogte, zelfs al was u degene die uw zaak zelf moest opvolgen. Zo kreeg u drie jaar lang geen kans om uzelf te verdedigen tijdens deze zittingen, en weet u niet om welke redenen uw zaak opeens werd geschorst in de maand augustus van het jaar 2016 (gehoorverslag CGVS 1, p.23). Ook weet u op geen enkele manier te vertellen om welke redenen de zaak in de maand februari 2017 opnieuw werd geopend (gehoorverslag CGVS 1, p.24). U stelde enkel te denken dat het te maken had met het feit dat u het algemene commando van officieren had ingelicht over uw problemen (gehoorverslag CGVS 1, p.26). Doorheen het gehoor bleek uit uw verklaringen ook dat niemand u meer kon vertellen over uw rechtszaak, ook niet uw vriend A.M. (gehoorverslag CGVS 1, p.25). Deze stelde enkel dat u zeker zou worden gedood door executie nu de zaak weer geopend was [in februari 2017], en dat het deze keer niet lang meer zou duren (gehoorverslag CGVS 1, p.25-26). En het is enkel door deze verklaringen van A.M., namelijk dat u met zekerheid zou worden geëxecuteerd, dat u het land heeft verlaten. Buiten deze verklaringen, heeft u op geen enkele manier een vonnis of beslissing ontvangen of afgewacht van de rechtbank (gehoorverslag CGVS 1, p.25). A.M. stelde dat het vonnis zeker de doodstraf zou zijn, en daarom bent u gevlucht (gehoorverslag CGVS 1, p.26). **Het dient opgemerkt dat u uitermate weinig informatie kan verschaffen over uw eigen rechtszaak, die u zelf heeft moeten opvolgen.**

U blijkt ook absoluut niet veel inspanningen te hebben geleverd om meer over uw zaak te weten te komen, of – zoals hierboven reeds vastgesteld – om uw zaak op één of andere manier te beïnvloeden. Uw gebrek aan enige informatie of ondernemingszin, wijst op dermate weinig interesse in uw eigen problemen, dat opnieuw ernstig afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde asielmotieven. "

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, dient geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft weten te maken dat er in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève, in aanmerking kan worden genomen, of dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen.

Wat betreft de door u, in het kader van uw asielaanvraag, neergelegde Soedanese identiteitskaart, dient opgemerkt dat uit dit document enkel kan worden afgeleid dat u woonde in Soedan, wat in bovenstaande vaststellingen niet betwist wordt. Zij dragen niets bij aan de door u beweerde vervolgingsfeiten die in Soedan zouden hebben plaatsgevonden. Wat betreft de medische attesten in verband met het probleem van scoliose van uw dochter A.A.B., kan enkel opnieuw worden verwezen naar de geëigende procedure voor de beoordeling van deze elementen, namelijk een aanvraag tot machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Wat betreft de door u, in het kader van uw asielaanvraag, neergelegde medische attesten in verband met uw besnijdenis, en de gynaecologische onderzoeken van uw dochters, kan worden opgemerkt dat inderdaad werd vastgesteld dat u besneden bent, type twee, en dat uw vijf dochters onbesneden zijn, hetgeen in bovenstaande vaststellingen niet betwist wordt.

Wat betreft de door uw echtgenoot, in het kader van zijn asielaanvraag, neergelegde documenten, zoals de Soedanese identiteitskaarten van uzelf en uw echtgenoot, zijn militaire identiteitskaart, de rijbewijzen van uzelf en uw echtgenoot, de geboorteakten van u en uw kinderen, de officiële schatting van uw echtgenoot zijn geboortedatum, uitgereikt door de nationale medische commissie, de foto's van uw echtgenoot in militair uniform, de foto's van zijn auto's en het bewijs dat hij de eigenaar is van deze auto's, de uitleg van de medische problemen die uw dochter J. ondervindt in verband met haar gehoor, het verkoopcontract van uw echtgenoot zijn privé tandartsenpraktijk (uit het jaar 2003), de licentie van zijn privé tandartsenpraktijk van het jaar 2015, en de volmachten voor het verhuren van uw echtgenoten zijn huizen in de stad Khartoem, in Soedan; dient opgemerkt dat zij bovenstaande vaststellingen niet weten te wijzigen. Er dient opgemerkt dat uit deze documenten enkel kan worden afgeleid dat uw echtgenoot woonde en werkte in Soedan, wat in bovenstaande vaststellingen niet betwist wordt. Zij dragen niets bij aan de door hem beweerde vervolgingsfeiten die in Soedan zouden hebben plaatsgevonden. Wat betreft de verschillende officiële mededelingen vanwege het departement therapeutische geneeskunde, omtrent uw echtgenoot zijn beschuldiging van desertie, zijn behandeling in het ziekenhuis van Omdurman, en de eerste zitting in zijn rechtszaak; dient vastgesteld dat zij bovenstaande vaststellingen eveneens niet weten te wijzigen. Deze documenten hebben immers geen enkele bewijswaarde zolang zij niet gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen. Wat betreft documenten afkomstig vanuit Soedan in het algemeen, dient voorts opgemerkt dat de authenticiteitswaarde van deze documenten objectief niet te verifiëren valt. Immers – zo blijkt uit de beschikbare informatie (toegevoegd aan administratief dossier) – is corruptie in Soedan wijdverspreid en terug te vinden in alle geledingen van de maatschappij, en op alle niveaus van het Soedanese staatsapparaat. Omwille hiervan is het dan ook zo goed als onmogelijk om de authenticiteit van documenten afkomstig uit Soedan na te gaan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 10 januari 2018 een schending aan van "het zorgvuldigheidsbeginsel, manifeste beoordelingsfout en van artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet - gegronde vrees in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet".

Verzoekers geven een theoretische uiteenzetting over het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers voeren aan dat het aan verweerder is om te bewijzen dat de documenten die verzoekers aanbrengen, vals zijn. Verzoekers stellen vast dat verweerder naar geen enkel concreet element verwijst waaruit zou moeten blijken dat de documenten vervalst zouden zijn.

Verzoekers menen dat verzoeker door de bijgebrachte stukken aannemelijk maakt dat een procedure wegens desertie wel degelijk is opgestart en nog steeds hangende is. Verzoekers voegen overigens een bijkomend stuk bij dat verzoeker mocht ontvangen van de raadsman die eveneens aanwezig was op het moment van de zittingen voor de militaire rechtbank (stuk 5).

Verder wijzen verzoekers erop dat de procedure reeds werd opgestart in 2013 (zie briefwisseling stukken 3 en 4). Verzoekers halen aan dat uit de brief van de raadsman die aanwezig was op het proces blijkt dat het proces terug in een stroomversnelling is gekomen door de vlucht van verzoeker naar het buitenland. Hieruit blijkt dan ook dat verzoeker geenszins veilig was in zijn thuisland en dat vluchten de enige mogelijkheid was. Verzoekers leggen uit dat de vlucht werd ondernomen nadat een andere overste van verzoeker hem erop wees dat zijn leven in gevaar zou zijn.

Wat betreft K.A. verduidelijkt verzoeker dat anderen weinig invloed kunnen uitoefenen op hem omdat K.A. lid is van het Congres, waardoor zijn aanzien binnen de militaire omgeving hoger is dan zijn rang hem toebedeeld. *“Hierdoor vreest verzoeker weinig impact te kunnen uitoefenen binnen de procedure. Vandaar ook de vrees van verzoeker dat andere officieren (al dan niet hoger) geen enkele invloed op K.A. konden uitoefenen. Zijn lidmaatschap van het Congres betekent dan ook dat hij binnen zijn politieke partij anderen kan overtuigen hem bij te staan.”.*

Verzoekers betogen dat corruptie en dergelijke meer verspreid is in landen als Soedan en dat politieke invloeden tevens van enorm groot belang zijn.

De oneerlijkheid van de procedure blijkt volgens beide verzoekers verder uit de briefwisseling zelf (stuk 3), alsook uit de getuigen die zijn opgeroepen en het feit dat deze procedure reeds meerdere jaren aansleept.

Enerzijds wijzen verzoekers op de data van de briefwisseling en de korte opeenvolging van beide brieven waaruit zou moeten blijken dat de procedure onterecht is opgestart. *“Het document met als nummer 1 (stuk 3): Dit document dateert van 20/06/2013 en lijst de verschillende misdrijven op die verzoeker zou gepleegd hebben, namelijk desertie en ontvluchting van zijn werk. Het document met als nummer '2' (stuk 3): Dit document dateert van 23/06/2013 en is eigenlijk een vraag om inlichtingen. Er wordt in de brief gevraagd waarom verzoeker zijn werk zou 'ontvlucht zijn'. Uit de inhoud van dit document blijkt duidelijk dat verzoeker zijn werk niet is ontvlucht, doch naar het ziekenhuis was gestuurd om te herstellen van zijn verwondingen. Ondanks dit document en de inhoud die de aantijgingen lastens verzoeker van elke kracht ontdoen (gezien er geen sprake kan zijn van desertie), bleef de procedure lopen, zelfs tot op de dag vandaag. Verzoeker stelt hierbij formeel dat zijn loon ook niet meer werd betaald vanaf dit punt.”.* Anderzijds stelt verzoeker A. dat reeds in het verleden diverse getuigen zijn opgeroepen, doch dat hij deze personen van haar noch pluim kende. Zij konden objectief dan ook geen enkele betekenis bieden voor zijn procedure, doch zij werden door de militaire rechtbank wel degelijk gehoord.

Verder vrezen verzoekers dat hun dochters onvrijwillig besneden zouden kunnen worden. Zij vrezen dat zij niet in staat zijn om hun dochters voor deze praktijk te behoeden. Verzoekster werd namelijk, tegen haar wil in, bij de geboorte van haar eerste kind alsnog besneden. Beide verzoekers vrezen dan ook dat, bij een opname in het ziekenhuis, hun dochters onvrijwillig ook besneden zullen worden.

Verzoekers gaan niet akkoord met de redenering van verweerder. Zij halen aan dat verweerder zelf stelt dat er uitzonderlijke situaties zijn waarin besnijdenis tegen de wil van de familie plaatsvindt. Verzoekers verwijzen naar de COI waaruit blijkt dat *“ook vroedvrouwen aan de basis van de beslissing kunnen liggen”* en dat *“de druk vanuit de gemeenschap uitermate hoog is om alsnog de genitale verminking toe te staan”.*

Verzoekers betogen dat uit recente nieuwsberichten (zie stuk 6) duidelijk blijkt dat de situatie in Soedan uitermate gevaarlijk is. Folteringen en dergelijke meer lijken schering en inslag te zijn. *“De persberichten, en de uitdrukkelijke standpunten van de Minister van Asiel en Migratie, lijken zonder dat het CGVS of het Ministerie hier enig onderzoek naar doet.”.*

Verzoekers verwijzen naar de laatste update van de FOD Buitenlandse Zaken, alsook naar het artikel van Yves Delepeire in De Standaard (stuk 7).

Verzoekers zien voorts niet in waarom zij van een stabiele financiële situatie – verzoeker was tandarts, verzoekster advocate in Soedan – zouden vluchten als daar geen redenen voor zouden zijn.

Tot slot wijzen verzoekers nog op de medische toestand van hun dochters. A.A.B. lijdt aan scoliose, J. lijdt evenzeer aan een medische aandoening en Mi. heeft last van een te kleine blaas, waarvoor behandeling noodzakelijk is. Onverminderd het voorgaande dient volgens verzoekers minstens te worden vastgesteld dat het terugsturen van de familie naar Soedan nefaste gevolgen kan hebben voor de dochters hun gezondheid, met mogelijks dodelijke gevolgen.

In hun verzoekschrift vragen verzoekers de “*beslissing tot weigering van het statuut van vreemdeling en de subsidiaire bescherming te vernietigen.*”

Voor recht te zeggen dat aan verzoeker het statuut van vluchteling wordt toegekend, wegens de rechtmatige vrees dat een terugkeer naar het land van herkomst reële schade zou berokkenen aan verzoeker.

In ondergeschikte orde minstens aan verzoeker de subsidiaire bescherming toe te kennen.”.

2.2. Stukken

Bij hun verzoekschrift voegen verzoekers volgende stukken:

“Briefwisseling misdrijven

Briefwisseling rechtbank

Brief raadsman

Recente nieuwsberichten

Yves Delepeleire, Waarom het onderzoek in Soedan een maat voor niets wordt”

Medische documenten A.A.B.

Medische documenten J.

Medische documenten Mi.”

Bij aanvullende nota van 12 maart 2018 legt verweerder de COI Focus “*Soedan: Risico bij terugkeer*” van 6 februari 2018 neer.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoekers verklaren Soedan te zijn ontvlucht omdat verzoeker A. door de Soedanese autoriteiten beschuldigd wordt van desertie. Beide verzoekers voeren tevens een vrees voor besnijdenis in hoofde van hun vijf minderjarige dochters aan. Tot slot geven zij aan dat hun dochter A.A.B. aan scoliose lijdt en dat het van belang is voor haar leven dat zij in België behandeld wordt.

Betreffende de problemen van verzoeker A. met de Soedanese autoriteiten

2.4.2. Verzoeker A. maakt zijn problemen met de Soedanese autoriteiten niet aannemelijk. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat de valselijke beschuldigingen aan het adres van verzoeker uitgaan van één persoon, K.A. en niet van de legerleiding. Verzoeker A. slaagt er echter niet in duidelijk toelichten om welke redenen zijn bevelhebber K.A. hem zou vervolgen. Verzoeker A. kan enkel stellen dat hij vermoedt dat K.A. jaloers is, maar haalt geen enkel ander probleem met hem aan. Zo verklaarde

verzoeker onder meer: *"In 2003 ben ik begonnen met de civiele dienst in het militaire hosp in Omdurman, daar heb ik hem ontmoet. We werkten samen, hij wilde zijn oude kliniek verkopen en dus ik heb het van hem gekocht. We waren kameraden, ik heb zijn kliniek gekocht, dat is al, dat is onze relatie. Ik denk dat als hij zag dat ik met een mercedes aan het rijden was, hij zei dat ik rijk was. Ik dacht dat het jaloersheid was, maar ik dacht niet dat het een probleem was in de toekomst."* (CGVS-verslag A., p. 20-21); *"In 2010, kreeg ik een promotie, ik startte te werken als een directeur, medische directeur in het hospitaal in Om Durman, van 2010-2012 was mijn directe commander A.M., in 2012, mijn direct commander werd veranderd naar K.A.. Hij is gestart met conflicten zoeken door mijn bevelen te dwarsbomen als militaire director in het hosp. Daarna heeft hij me gestopt met werken als militaire directeur."* (CGVS-verslag A., p. 21); *"Ik denk dat het een soort van jaloersheid was, omdat ik cool was met iedereen in het hosp, en iedereen vind me leuk, en het andere is dat ik een beetje rijk was. En sommige patiënten en veel generaals prefereerden mij boven hem om hen te behandelen. En omdat er een groot verschil is in rang, hij is een specialist en ik een algemene dokter. Tandarts. Hij is gespecialiseerd. Ik ben de rang van de toonaangevende (zie translater van AZ) en zijn rang is generaal-majoor. Het is een groot verschil tussen ons. Omdat ik goede relaties heb met iedereen, patiënten. Dat is wat ik denk, want het was niet duidelijk."*, (gehoorverslag van het CGVS van 11 oktober 2017 van verzoeker A. (hierna: CGVS-verslag A.), p. 21).

2.4.3. In het licht van bovenstaande is verzoekers vervolgingsrelaas – de beschuldiging van desertie, de drie jaar lang aanslepende rechtszaak en de uiteindelijke doodstraf, die zou uitgaan van één vermoedelijk jaloers persoon – geheel ongeloofwaardig. Vooreerst kan er niet worden ingezien – noch licht verzoeker aannemelijk toe – waarom verzoekers overste K.A. zoveel moeite zou doen, een rechtszaak van drie jaar zou aanspannen, en verzoeker uiteindelijk zou willen executeren op basis van een vals voorwendsel, omwille van een vermeende jaloersheid, temeer nu K.A. als verzoekers overste wel andere, minder tijdrovende, manieren had kunnen vinden om zich van verzoeker te ontdoen (CGVS-verslag A., p. 25). Daarenboven licht verzoeker A. geenszins toe hoe K.A. al een dergelijk jarenlang misbruik van zijn functie binnen het leger kon aanhouden, te meer K.A. door deze daden ook het leger impliceerde in zijn beweerde jaloersheid en dergelijke processen ook publiek zijn.

De ongeloofwaardigheid van verzoekers vervolgingsrelaas wordt nog bevestigd, nu (i) niet kan worden ingezien dat niemand van de hooggeplaatste officieren, die naar verzoekers eigen zeggen hem liever hadden dan K.A. (CGVS-verslag A., p. 24), K.A. niet tot de orde riepen; (ii) verzoeker niet kan toelichten waarom hij K.A. nooit heeft aangesproken over het vermeende conflict, temeer nu hij K.A. al tien jaar lang kende en hij zijn vorige bevelhebber A.M. wel kon aanspreken bij moeilijkheden (CGVS-verslag A., p. 21, p. 26); (iii) het niet geloofwaardig is dat verzoeker zijn problemen niet bij zijn vriend en vroegere bevelhebber A.M. wou aankaarten, enkel en alleen omdat verzoeker hem niet in conflict wou brengen met K.A.. Van verzoeker A., die een doodstraf boven het hoofd hing, kan immers worden verwacht dat hij beroep zou doen op zijn hooggeplaatste vrienden (CGVS-verslag A., p. 26); (iv) verzoeker A. ongeloofwaardige verklaringen aflegt aangaande de verontschuldigungen die hij K.A. trachtte aan te bieden. Zo wilde K.A. deze niet aanvaarden omdat verzoekers driejarige dochter hem geen hand wilde geven (CGVS-verslag A., p. 23), wat bezwaarlijk ernstig is en uitermate vergezocht. Verzoeker A. kon voorts slechts vaag aangeven waarvoor hij zich verontschuldigde (CGVS-verslag A., p. 24); (v) niet kan worden aangenomen dat verzoeker in januari 2017 besloot vijf dagen op reis te gaan naar de Verenigde Arabische Emiraten, laat staan dat hij Soedan vrij in en uit kon reizen met de toestemming van zijn vervolgers (CGVS-verslag A., p. 4, p. 26); (vi) verzoeker A. wijzigende verklaringen aflegt aangaande de chronologie van zijn asielerelaas (CGVS-verslag A., p. 4, p. 6, p. 23).

2.4.4. In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat anderen weinig invloed kunnen uitoefenen op K.A. omdat hij lid is van het Congres, waardoor zijn aanzien binnen de militaire omgeving hoger is dan zijn rang die hem toebedeeld is. Daargelaten dat verzoeker met geen enkel objectief element aantoonde dat K.A. daadwerkelijk lid is van het Congres, merkt de Raad op dat de generaals in het leger logischerwijze eveneens gelieerd zijn aan het regime in Soedan. Bovendien kan de Raad niet inzien dat dergelijke wrede vervolging op basis van valse voorwendselen zouden worden aanvaard door de hooggeplaatste officieren of door de militaire rechtbank. Evenmin kan worden ingezien dat het leger geen duidelijke regels hanteren zou nu verzoeker een lange loopbaan had, volgens zijn zeggen, geliefd en *"eerder rijk"*, en ook tot het kader behoorde van zijn werkomgeving.

2.4.5. Hoe dan ook zijn de valse aantijgingen – dat verzoeker op 28 april 2013 gedeserteerd was – vrij eenvoudig te weerleggen. Immers, verzoeker was in die periode in behandeling voor zijn verwondingen in het ziekenhuis van Omdurman (CGVS-verslag A., p. 11), een gemakkelijk aan te tonen gegeven nu

dit logischerwijs in de administratie van het ziekenhuis werd opgenomen. Verzoekers uitleg, dat het ziekenhuis geen bewijzen geeft van behandeling omdat verzoeker A. dit niet nodig heeft en omdat verzoeker A. evenmin wist dat hij dit in de toekomst nodig zou hebben (CGVS-verslag A., p. 19), kan niet overtuigen. Immers, K.A. had verzoeker A. bezocht in het ziekenhuis en reeds de eerste dag van zijn behandeling beschuldigd van het illegaal verlaten van zijn militaire positie in de stad Kadugli en hem bevolen terug te keren (CGVS-verslag A., p.19-20). Verzoeker A. kon dus wel degelijk voorzien dat hij dergelijk document nodig had. Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker A. wel een document had dat bewees dat hij in behandeling was (CGVS-verslag A., p. 17). Verzoeker stelde dit te hebben gekregen van een collega op de briefwisseling, namelijk O., en legde dit document voor tijdens zijn gehoor op de zetel van het CGVS (CGVS-verslag A., p. 17). Verzoekers incoherente verklaringen over essentiële zaken die de kern van zijn asielrelaas raken, ondergraven de geloofwaardigheid van zijn relaas. Dat hij dit document bovendien op geen enkele manier trachtte aan te wenden om zijn situatie uit te klaren kan al helemaal niet worden aangenomen. Ook de vaststelling dat verzoeker geen contact opnam met zijn bevelhebber in Kadugli, generaal I., die zijn situatie kon helpen verhelderen (CGVS-verslag A., p. 16), kan evenmin worden aangenomen. Immers, indien verzoeker werkelijk onterecht vervolgd werd, dan kan verwacht worden dat hij stappen zou ondernemen om het tegendeel te bewijzen, *quod non*. Dit ondergraaft verder de waarachtigheid van verzoekers asielrelaas.

2.4.6. Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat verzoeker zeer weinig informatie heeft over zijn eigen rechtszaak, de procedure en de gebeurtenissen die zich in deze rechtszaak in de loop der jaren voordeden. Zo gaf hij aan brieven te hebben gekregen in verband met zijn beschuldigingen van desertie, zijn arrestatie op 14 november 2013 en de eerste zitting in zijn zaak op 24 november 2013 (CGVS-verslag A., p. 16-18). Verzoeker A. stelde nadien geen enkel document meer te hebben ontvangen, nu hem van dan af alles mondeling werd doorgegeven via zijn departement in het militaire ziekenhuis van Omdurman (CGVS-verslag A., p. 24-25). Het is echter niet aannemelijk dat dergelijke procedures mondeling zou worden doorgegeven, temeer nu tot 24 november 2013 alles officieel en via de bureaucratische manier zou verlopen zijn. Ook wat betreft de aanstelling van een advocaat in zijn zaak, zijn verzoekers verklaringen ongeloofwaardig. Tijdens verzoekers eerste zitting, had de rechter immers aangegeven dat hij recht had op een militaire advocaat uit zijn departement (CGVS-verslag A., p. 22). Verzoeker stelde dat deze advocaat het druk had zodat verzoeker zelf zijn zaak moest opvolgen (*"Nadien ging ik naar de militaire hosp, ik heb een militaire adv ontmoet, hij zei dat er maar 1 was in het departement en hij zei dat hij bezig was, en hij zei doe het maar zelf."*, CGVS-verslag A., p. 22). Daarnaast bleek verzoeker A. van geen enkele uitspraak of gebeurtenis in zijn rechtszaak op de hoogte, wat niet kan worden aangenomen nu verzoeker A. zijn zaak beweerdelijk zelf moest opvolgen en ervan kan worden uitgegaan dat verzoeker A. die geen financiële zorgen had, ervoor zou zorgen bijgestaan te worden door een eigen advocaat, minstens het oordeel van een advocaat in te winnen. Verzoeker weet niet waarom zijn zaak in augustus 2016 opeens geschorst werd (CGVS-verslag A., p. 23), noch om welke redenen zijn zaak heropend werd in februari 2017 (CGVS-verslag A., p. 24). Bovendien kan nog worden opgemerkt dat verzoeker A. zich slechts baseert op de verklaringen van A.M., wat opnieuw niet aannemelijk is. Immers, verzoeker A. heeft geen enkele beslissing of vonnis ontvangen waaruit blijkt dat hij zou worden geëxecuteerd (CGVS-verslag A., p. 25). A.M. stelde dat het vonnis zeker de doodstraf zou zijn en daarom is verzoeker A. gevlucht (CGVS-verslag A., p. 26). De vaststelling dat verzoeker A. dermate weinig informatie heeft over zijn eigen rechtszaak, terwijl hij zijn eigen verdediging waarnam en hij verantwoordelijkheden heeft bij zijn gezin, zijn tandartspraktijk en patiënten, is niet geloofwaardig. Daarenboven blijkt dat verzoeker A. amper inspanningen heeft geleverd om meer over zijn zaak te weten te komen of deze te beïnvloeden. Verzoekers onwetendheid en ongeïnteresseerde houding ten aanzien van het verloop van zijn proces – dat uiteindelijk tot de doodstraf leidde – ondermijnt geheel de waarachtigheid van verzoekers voorgehouden asielmotieven.

2.4.7. Verzoeker A. toont dan ook niet aan in de negatieve aandacht te hebben gestaan bij het vertrek uit zijn land. Ook het gegeven dat verzoeker A. en zijn gezin met hun eigen paspoorten, met een geldig visum en zonder enig probleem het land konden uitreizen vanuit de luchthaven van Khartoem haalt zijn beweerde problemen met de Soedanese autoriteiten op fundamentele wijze onderuit (CGVS-verslag A., p. 9). De Raad hecht dan ook geen geloof aan verzoekers voorgehouden vervolging door K.A.. Gezien verzoekster M.'s problemen met de Soedanese autoriteiten gesteund zijn op de problemen van haar echtgenoot maakt verzoekster M. evenmin aannemelijk dat zij niet zou kunnen terugkeren naar Soedan.

2.4.8. De door verzoekers neergelegde documenten - de Soedanese identiteitskaarten beide verzoekers, de militaire identiteitskaart verzoeker A., de rijbewijzen van beide verzoekers, de geboortekarten verzoekster M. en beide verzoekers kinderen, de officiële schatting van de eigen geboortedatum van verzoeker A., de foto's van verzoeker A. in militair uniform, de foto's van de auto's van verzoeker A. en het eigendomsbewijs, de uitleg van de medische problemen die verzoekers'

dochter J. ondervindt in verband met haar gehoor, het verkoopcontract van de privétandartsenpraktijk van verzoeker A. (uit het jaar 2003), de licentie van de privétandartsenpraktijk van verzoeker A. van het jaar 2015, en de volmachten voor het verhuren van verzoekers huizen in Khartoem, Soedan - tonen slechts aan dat beide verzoekers met hun kinderen in Khartoem woonden en er een leven hadden opgebouwd. Deze documenten kunnen echter de voorgehouden vervolgingsfeiten die in Soedan zouden hebben plaatsgevonden, niet aantonen.

2.4.9. Wat betreft de verschillende officiële mededelingen vanwege het departement therapeutische geneeskunde omtrent de beschuldiging van desertie in hoofde van verzoeker A., de behandeling in het ziekenhuis van Omdurman, en de eerste zitting in de rechtszaak, dient vastgesteld dat zij bovenstaande vaststellingen eveneens niet weten te wijzigen. Deze documenten hebben immers geen enkele bewijswaarde zolang zij niet gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen. Zoals hierboven aangehaald, stopt deze officiële communicatie in 2013 en is het niet aannemelijk dat verzoeker A. daarna steeds mondeling op de hoogte werd gesteld van het verdere verloop van de beweerde rechtszaak. Wat betreft documenten afkomstig vanuit Soedan in het algemeen, dient volledigheidshalve worden opgemerkt dat de authenticiteitswaarde van deze documenten objectief niet te verifiëren valt. Immers uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat corruptie in Soedan wijdverspreid is en terug te vinden in alle geledingen van de maatschappij, en op alle niveaus van het Soedanese staatsapparaat.

2.4.10. Ook de brief van de advocaat van verzoeker A., neergelegd bij het verzoekschrift, kan bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Dergelijke brief heeft noch een officieel noch een objectief karakter, zodat de bewijswaarde ervan slechts relatief is en in het licht van de andere elementen dient te worden beoordeeld, die niet kunnen overtuigen.

2.4.11. Waar verzoekers nog stellen dat zij het financieel goed hadden in Soedan en daarom geen reden hadden er te vertrekken, merkt de Raad op dat dit de voorgehouden vervolgingsfeiten evenmin kan aantonen.

2.4.12. Verzoeker A. en verzoekster M. tonen dan ook geen vervolging aan in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet omwille van de elementen die betrekking hebben op verzoekers' asielmotieven.

Betreffende de besnijdenis van beide verzoekers dochters

2.4.13. Verzoeker A., en verzoekster M. dienden tevens in naam van hun vijf dochters een verzoek om internationale bescherming in. Zij vrezen voor besnijdenis in hoofde van hun vijf dochters.

2.4.14. Vooreerst merkt de Raad op dat zowel verzoekster M. als verzoeker A. tegen de praktijk van vrouwenbesnijdenis zijn (gehoorverslag van het CGVS van 11 oktober 2017 van verzoekster M. (hierna: CGVS-verslag M.), p. 15). Bovendien is thans ook iedereen in beide verzoekers familie gekant tegen besnijdenis (CGVS-verslag M., p. 12, p. 13, p. 14). Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat de druk om minderjarige dochters te besnijden voor het grootste deel afkomstig is uit de eigen of eventueel uitgebreide familie (COI Focus: "*Soedan: Vrouwelijke genitale verminking*" van 30 september 2016, p. 24). De druk wordt vooral opgelegd door vrouwelijke familieleden, soms ook buiten het kerngezin, bijvoorbeeld door de grootmoeder. Meerdere bronnen stellen dan ook dat vrouwelijke genitale verminking en herinfibulatie een vrouwenzaak is.

In het licht van voorgaande kunnen verzoekers niet aannemelijk maken dat zij niet in staat zouden zijn om hun dochters voor deze praktijk te behoeden, temeer nu beide verzoekers hun dochters in het verleden wel konden beschermen en ook geen druk te verwachten is vanuit de familie.

2.4.15. Voorts kan worden opgemerkt dat zowel verzoekster M. als verzoeker A. hoge scholing genoten hebben - respectievelijk een bachelor in de tandheelkunde en een master in de rechten (CGVS-verslag M., p. 12, p. 19). Verzoeker A. is bovendien medisch geschoold en dus kan aangenomen worden dat hij bekend is met de medische gevolgen van besnijdenis. Verzoekster M. stelde tevens dat haar vader ingenieur was (CGVS-verslag 2, p. 10). Verzoeker A. gaf verder aan drie huizen en twee auto's te bezitten (CGVS-verslag A., p. 16) en een tandartsenpraktijk die inmiddels verkocht zou zijn, waaruit een financiële zelfredzaamheid kan worden afgeleid. Deze factoren, alsook het gegeven dat verzoekers' dochters in Khartoem geboren en opgegroeid zijn, wijzen op zich op een verminderd risico op genitale verminking (COI Focus: "*Soedan: Vrouwelijke genitale verminking*" van 30 september 2016, p. 22). Gezien hun socio-economisch profiel kan redelijkerwijs worden aangenomen dat beide verzoekers die tegen besnijdenis zijn, ook in de toekomst in staat zijn om hun dochters te behoeden voor

vrouwenbesnijdenis. De Raad stelt vast dat verzoekers hun oudste dochters op heden reeds 10-12 en 13 jaar zijn en dus voorbij (zoals onder blijkt) de gebruikelijke leeftijd waar de besnijdenis doorgevoerd wordt in Soedan zodat kan aangenomen worden dat verzoekers inderdaad tegen de besnijdenis zijn.

2.4.16. Verzoekers halen in het verzoekschrift aan dat er uitzonderlijke situaties zijn waarin besnijdenis tegen de wil van familie plaatsvindt. Zij verwijzen naar de COI Focus: *“Soedan: Vrouwelijke genitale verminking”* van 30 september 2016 waarin wordt gesteld dat *“de beslissing veelal gebeurt door de vroedvrouw en de vrouwelijke familieleden en niet de vrouw zelf”* en dat de druk van de gemeenschap uitermate hoog is. Verzoekster M. legt een medisch attest neer waaruit blijkt dat zij een besnijdenis type 3 heeft ondergaan, wat niet wordt betwist. Verzoekers gaan er verkeerdelijk van uit dat de situatie van besnijdenis gelijklopend is aan deze van herinfibulatie.

2.4.17. De Raad stelt vast dat de situatie van verzoekster M., waarbij zij zonder haar medeweten zou zijn besneden door een vroedvrouw na de bevalling van haar eerste dochter, een loutere bewering is nu uit de toegevoegde informatie geen dergelijke conclusie kan worden afgeleid. Bovendien blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat bij bevestigingen in 2012 over de besnijdenis 86 % van de Soedanese vrouwen heeft geantwoord dat ze voor de leeftijd van 10 jaar genitaal verminkt zijn. Op het moment van de ingreep was 74 % tussen 5 en 9 jaar. In verzoekster M.'s situatie zou dit impliceren dat ze vóór/rond 1984 werd besneden, dus 34 jaar geleden (COI Focus: *“Soedan: Vrouwelijke genitale verminking”* van 30 september 2016, p. 23).

2.4.18. Zoals hoger gesteld kan niet aangenomen worden dat de besnijdenis van verzoekster M. tot stand kwam na de bevalling van haar eerste dochter. Immers het doel van deze besnijdenis is reeds achterhaald op dat ogenblik nu verzoekster M. reeds (beweerdelijk onbesneden) gehuwd is en zelfs moeder geworden is en verzoekster M. dit niet nader toelicht. Verzoekster M.'s situatie kan indien ze volhoudt voor haar eerste bevalling niet te zijn besneden, hoe dan ook niet vergeleken worden met de situatie waarin een vrouw vreest voor herinfibulatie na een bevalling. Immers indien uit de toegevoegde landeninformatie blijkt dat 86% van de meisjes voor 9 jaar worden besneden, dan ligt de beslissing hiervoor uiteraard bij de (groot)moeder of andere nauwe vrouwelijke verwanten. Immers er dient aangenomen te worden dat jonge meisjes geen dergelijke ingreep op eigen initiatief kunnen nemen en bovendien ligt de beslissing tot besnijdenis bij jonge meisjes bij de naaste vrouwelijke verwanten (COI Focus: *“Soedan: Vrouwelijke genitale verminking”* van 30 september 2016, p. 26).

2.4.19. Indien verzoekster M. toch volhoudt te zijn besneden na haar eerste bevalling dan moet ook dan nog worden vastgesteld dat de beslissing tot herinfibulatie na de volgende bevallingen door de vrouw wordt genomen. De jonge moeder kan hierbij sterk worden beïnvloed door de nabije familie, de moeder van de vrouw of oudere vrouwen uit de nabije familie (COI Focus: *“Soedan: Vrouwelijke genitale verminking”* van 30 september 2016, pp. 26 en 42). Uit een rapport van 2002 en 2003 bleek dat sommige vrouwen die geherinfibuleerd zijn, vermoedden ook dat de vroedvrouw haar invloed laat gelden omdat dit financieel voordeel is voor de vroedvrouw. Slechts enkele vrouwen hebben gezegd dat de vroedvrouw de herinfibulatie automatisch heeft verricht na de bevalling, zonder dat het vooraf werd besproken. (COI Focus: *“Soedan: Vrouwelijke genitale verminking”* van 30 september 2016, p. 25). De vroedvrouwen zelf stellen dat de praktijk van herinfibulatie vooral wordt bepaald door de onderlinge dynamiek tussen de naaste vrouwelijke familieleden van de vrouw en de echtgenoot (COI Focus: *“Soedan: Vrouwelijke genitale verminking”* van 30 september 2016, p. 25). Het is de moeder van de vrouw die onderhandelt met de vroedvrouw en de echtgenoot betaalt voor de procedure. Mannen verklaarden doorgaans dat ze geen zeggenschap hebben over herinfibulatie, omdat VGV een zaak van vrouwen is, en vrouwen toch niet naar hen luisteren als het daarover gaat.

2.4.20. Hoewel in het aangehaalde (reeds ouder) onderzoek uit 2005 wordt gesteld dat vroedvrouwen zelden aangaven dat de vrouw zelf de beslissing tot herinfibulatie namen, stelde de onderzoekster Samia al-Nagar, in het jaar 2015, dat er wel degelijk een mogelijkheid is om de vroedvrouw op voorhand te waarschuwen niet opnieuw te besnijden (COI Focus: *“Soedan: Vrouwelijke genitale verminking”* van 30 september 2016, p. 25-26). Een andere gender-experte stelde in 2015 zelfs dat herinfibulatie enkel op aanvraag gebeurt (COI Focus: *“Soedan: Vrouwelijke genitale verminking”* van 30 september 2016, p. 26). Uit bovenstaande informatie blijkt aldus dat herinfibulatie na de bevalling voornamelijk wordt beïnvloed door de naaste (vrouwelijke) familie. Het geval van verzoekster M., waarbij de vroedvrouw zelf beslist tot herinfibulatie, blijkt slechts in uitzonderlijke gevallen voor te komen. Dit wordt overigens bevestigd nu verzoekster M. stelde dat zij na de bevalling van haar vier andere dochters niet geherinfibuleerd werd (*“Ze hebben het gevraagd, maar ik heb geweigerd en ze hebben gevraagd: u wil zo blijven? Ik zei ja, en dat was het.”*, CGVS-verslag M., p. 15). Bovendien kan niet worden ingezien dat

verzoekster M., als hoogopgeleide en zelfstandige vrouw die dezelfde praktijk heeft meegemaakt, haar dochters bij een eventuele bevalling in Soedan niet zou kunnen behoeden voor genitale verminking door de vroedvrouw te waarschuwen of aan te spreken. Dit klemt te meer nu uit de toegevoegde COI blijkt dat de moeders op de eerste plaats de beslissingen nemen inzake besnijdenis en herinfibulatie zijn en aldus de actoren van vervolging zijn inzake besnijdenis. Deze vaststellingen, en het gegeven dat beide verzoekers families thans gekant zijn tegen vrouwelijke genitale verminking, maken het niet aannemelijk dat beide verzoekers vijf dochters in geval van terugkeer naar Soedan onvrijwillig het voorwerp zouden worden van herinfibulatie, laat staan zouden besneden worden.

2.4.21. Evenmin is ernstig te beweren dat beide verzoekers dochters risico zouden lopen te worden besneden bij eender welke opname in het ziekenhuis. Immers een dergelijk ingreep kan niet om het even welk ziekenhuisarts/verpleegster/vroedvrouw of ander medisch personeel worden uitgevoerd. Uit de hierboven aangehaalde COI Focus blijkt bovendien dat vroedvrouwen financieel voordeel halen bij een besnijdenis of herinfibulatie, omdat zij voor deze praktijk worden betaald door de familie van de vrouw (COI Focus: *“Soedan: Vrouwelijke genitale verminking”* van 30 september 2016, p. 42). Verzoeksters vrees dat een besnijdenis zou worden uitgevoerd door eender welke dokter of verpleger bij eender welke opname in het ziekenhuis (CGVS-verslag M., p. 13), is dan ook niet aannemelijk.

De Raad merkt op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees of dat risico reëel is. Deze vrees of dat risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoekers dienen in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken. Deze vrees moet gegrond, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Een ernstige kans op vervolging volstaat, doch het staat aan verzoekers om deze vrees ook gefundeerd en geloofwaardig te maken. Verzoekster M. blijkt niet in staat een concrete of specifieke actor van vervolging te omschrijven. Zo gaf zij bij het CGVS aan: *“het gaat gewoon afhangen van de mentaliteit van de persoon daar, ik vertrouw niemand meer daar.”* (CGVS-verslag M., p. 16). Dergelijke hypothetische vrees kan een beroep op internationale bescherming niet funderen.

2.4.22. De Raad besluit dat verzoekers in onderhavige procedure niet aannemelijk maken dat zij daadwerkelijk een gegronde vrees koesteren dat hun dochters zullen besneden worden ingeval van terugkeer naar Soedan. Evenmin kunnen de medische attesten van 17 oktober 2017, waaruit blijkt dat beide verzoekers vijf dochters niet besneden zijn, dit aantonen. Integendeel, dit toont slechts aan dat beide verzoekers erin geslaagd zijn hun dochters te behoeden voor deze praktijk.

2.4.23. Inzake verzoekster M. kan slechts opgemerkt worden dat zij reeds een besnijdenis type 3 heeft ondergaan, zoals blijkt uit het medisch attest van 17 oktober 2017 en aldus geen toekomstige vrees voorhanden is.

2.4.24. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit hun verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. Waar verzoekers in hun verzoekschrift aanvoeren dat de situatie in Soedan enorm verontrustend is en hierbij verwijzen naar een artikel van Yves Delepeire in De Standaard van 21 december 2017 (neergelegd bij het verzoekschrift), merkt de Raad op dat dit artikel bericht over enkele teruggekeerde Soedanezen die beweren dat ze op de luchthaven van Khartoem door de Soedanese politie of de inlichtingendienst zijn mishandeld, zelfs gefolterd. Het artikel toont echter nergens aan dat dit werkelijk het geval is. Bovendien blijkt uit de analyse van de COI Focus: *“Soedan: Risico bij terugkeer”* van 6 februari 2018, neergelegd door verwerende partij bij aanvullende nota op 12 maart 2018, dat noch het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, noch het Britse Upper Tribunal zich uitspreken voor een algemeen verbod op repatriëring van Soedanese onderdanen. Uit deze informatie blijkt voorts dat

personen met bepaalde profielen, waaronder personen met een bepaalde etnische origine of politieke activiteiten, problemen kunnen hebben bij terugkeer. *In casu* hebben verzoekers niet aannemelijk gemaakt dat verzoeker A. (en dus ook zijn gezin) in de negatieve aandacht van de Soedanese autoriteiten staan.

2.5.3. Uit de informatie bij verzoekschrift neergelegd door verzoekers blijkt dat er in Khartoem, Soedan geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Het artikel *"In Zuid-Soedan dreigt een massaslachting"* van 21 november 2016 - neergelegd bij het verzoekschrift - heeft betrekking op een buurland van Soedan, met name over de situatie in Zuid-Soedan.

2.5.4. Het bij het verzoekschrift reisadvies van de Belgische en Nederlandse ministeries van buitenlandse zaken is gericht op toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn. Dit reisadvies kan aldus niet zonder meer worden doorgetrokken voor personen zoals verzoekers die wel de Soedanese nationaliteit hebben en bovendien uit Khartoem afkomstig zijn (en dus niet uit de door de reisadviezen aangeduide *"onveilige gebieden"*). Het reisadvies waarnaar verzoekers verwijzen, is dan ook irrelevant en geenszins te beschouwen als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van de verzoeken om internationale bescherming, gezien een reisadvies niet slaat op verzoekers' concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land. Hoe dan ook stelt het Belgisch reisadvies aangaande Khartoem: *"Een bezoek aan Khartoem is mogelijk maar verhoogde waakzaamheid blijft geboden omwille van het risico op gewelddadige manifestaties en terroristische aanslagen tegen Westerse doelwitten. U houdt zich best ver van demonstraties of samenscholingen. Op het vlak van criminaliteit is Khartoem een relatief veilige stad, hoewel er steeds meer inbraken en diefstal van en uit plaatsvinden."* Hieruit kan geenszins worden afgeleid dat er een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

Betreffende de medische toestand van beide verzoekers dochters A.A.B., J. en Mi..

2.5.5. Verzoekers verwijzen in hun verzoekschrift naar de medische toestand van enkele van hun dochters: de scoliose van A.A.B., de medische aandoening van J. en de te kleine blaas van Mi.. Bij het verzoekschrift leggen zij tevens medische attesten neer die hun medische toestand aantonen.

2.5.6. De Raad stelt vast dat de medische problemen van verzoekers dochters niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers dienen voor de beoordeling van de door hen ingeroepen medische problemen de geëigende procedure te volgen, met name deze van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.6. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantonen.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK